

ב"ה טוב טעם ודעת למדני (טוב"ל) כי במצוותך האמיתי – ההלים ק"ט, שם; טעמי המקרא והתורה שבעל-פה, התשע"ט; **המצות ההשערת: אתנה, סלוק = סוף-פסוק** (נקראים קיסרים ותפקידים) – להגביל; מונח – רבוי; **מהפך פשט** – מוציא מפשט; **מרכא = מאריך**, רבוי; **דהגא** – מצרף; **תביר** – מחלק, ממעט, לא ממש; **טפחא = טרפא** – שני משמעות, רבוי מתפשט; **מרכא טפחא** – קב' שעשויה לגדול, יתור לרבות, מכל מקום; **דרגא תביר טפחא** – קבוצה עם הלכה שוה לפרטיה; **מרכא תביר טפחא** – קבוצה עם הלכה לא שוה לפרטיה; **תביר מרכא טפחא** – קבוצה שההלכה חלה רק על חלק מפרטיה; **מקפ** – בד"כ בורר לימוד אחד מרב אפשרויות; **פסק ו** – סדור שנחלק, השלם והחלק נדרשים; **זרקא סגול** – מוסיף מהענין על הענין או גורע ממנו; **פשטא** – פשוט, 1; **זקף-קטן** – 2; **זקף-גדול** – 3; **רביע** – 4; **מתנת רביע** – לפחות 4; ... **זקף-קטן** בחצי פסוק – היקף; השלישית: **קדמא** – סדר קדימות; **אזלא** = **גרש** = **גרשיים** – יוצא מהענין; **קדמא ואזלא** – מלמד, רמז לכלל ופרט, רבוי מיעוט) דרוש בפסוק בכעין חלק מ"ג מידות דר' ישמעאל; **תלישא-קטנה** = **תרסא** – דרוש בפסוק שעור, מחיצה, עקירה, שגגה = שכחה; **תלישא-גדולה** = **תלשא** – דרוש בפסוק ולפניו שעור מחיצה עקירה שגגה = שכחה; **פז** – דרוש מהפסוק רעיו לנשוא אחר בהלכה:

1.1 שמות משפטים כא,א

שמות משפטים כא,א:

וְאֵלֶּה הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר תִּשִׂים לְפָנֶיךָ:

שמות יתרו כנג, ולא-תעלה במעלות על-מזבחי וסמך אליו **וְאֵלֶּה הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר תִּשִׂים לְפָנֶיךָ**: - (סלוק) פשטא זקף-קטן והוא תיאור ואחריו הלכה או פעולה, תבנית שבין תפקידיה אפשרות ללמד אלפניו ולאחריו, כאן נדרש כפי' **[רש"י]** שמושב הסנהדרין הגדולה סמוך למקום המזבח, ששניהם מכפרים.

וְאֵלֶּה הַמִּשְׁפָּטִים – ר"ת ו"ה – חלק שם הוי"ה לענין רחמים שהדיינים יחפשו זכות לנידון, וגם ו"ה ענין של המשכת התורה לעולם, וזה תפקיד נוסף לסנהדרין הגדולה להורות הוראה בישראל.

וְאֵלֶּה הַמִּשְׁפָּטִים – ס"ת ה"ם = שלוש פעמים י"ה, חלק שם הוי"ה לענין גבורה, דין. אולי רמז לשלושה בתי דין בהר הבית, או שלושה דיינים ברוב הענינים פרט להלכות שנדרש בהם מספר שונה.

שמות משפטים כא,כט:

וְאֵם שׁוֹר נִנְחַ הוּא מְתוּמַל שְׁלֹשׁ וְהוּעַד בְּכַעְלֵי וְלֹא יִשְׁמְרֵנוּ וְהַמִּית אִישׁ אִו אִשָּׁה הַשׁוֹר יִסְקַל וְגַם-בְּעַלְיו יוּמַת:

וְאֵם שׁוֹר נִנְחַ הוּא – **[בבלי בבא בתרא כא,א]** גמ'. אמר ר' יוחנן, שמעתי מהולכי אושא שהיו אומרים: מנין לחזקה ג' שנים? משור המועד. וב-**[בבלי בבא קמא לז,ב]** נדרשת השוואה בין ג' תאריכי גניחות שור לג' תאריכי ראיתו וסת של אשה לענין קביעת חזקה בנגיחות ובוסתות. רמז לדרשות בשתי הגמרות נמצא בפסוק באופן הבא:

מהמלים מתמול שלשם – נדרש המספר שלוש, הוא גם מופיע במלה שלש"ם,

נגח – ג' נגיחות חזקה

נג ח' הו"א – נוטריקון ח'זקת ה'בתים ו'סתות א'לנות. מחלוקת האם חזקת וסתות מדאורייתא, ולהלכה מדרבנן מפני שזאת חזקה העשויה להשתנות.

ש'ור נגח הו"א – ר"ת המלה שנ"ה

וְאֵם – פזר מעביר התכונה הנלמדת אחריו למקום אחר: א' שלש שנה לחזקת בתים ואדמות כלולות בבתים; ב' לאילנות; ג' חזקה חודשית של וסתות נשים.

וְאֵם – פזר אם צריך לדרוש גם למקומו, לגבי השור עצמו ע"פ **[ערוך השולחן חושן משפט סי' שפט סעיפים יג-לא]** (ראה בבלי בבא קמא לז,ב ובבלי בבא בתרא כח) עולה כי אפשר כי השור יהיה מועד לימים מרוחקים כגון פעם בחודש או בימי תקיעת שופר ואם במקומו תוקעים רק פעם בשנה וכל פעם נגח באותה קרן שלוש פעמים, או נגף שלוש פעמים או נשך שלוש פעמים ועוד אופני נזק הרי הוא מועד ומשלם נזק שלם. ואם הרג אדם יסקל.

וְאֵם שׁוֹר נִנְחַ הוּא – פזר תרסא קדמא ואזלא, כעין בנין אב ללמד משור המצוי אל

א] לבעלי חיים אחרים שהתנהגו שלא כדרכם, נעשו מועדים בין לבעלי חיים בין לאדם ותקפו

ב] מהמצוי בשור בקרן לאופני היזק אחרים בשור – נגיפה, בעיטה ברגל, ברביצה – שכיבה, לבעלי חיים אחרים כגון בתרנגול במקור, ברגליים, בכנפיים, בצפרניים

ג] בית דין של כ"ג

ד] בעלי חיים מסוכנים בעלי תרבות (שתרבתו אותם וחיותן עם בני אדם) כגון ארי וזאב וכו' ונחש ביחיד, נידונים ביחיד

ה] חלבה (פסחים כב, ב, כז ב) וביצתה (סנהדרין פ א) ועורו, גידים, עצמות, דם אסורים, ולא יתנו לכלבים. היתר הנאה רק בפרש.

ו] כל בעלי החיים שנעשתה במ או באמצעותם עבירה כגון רובע ונרבע, ע"ז

ז] ע"י פסק הדין נעשה מציאות אחרת ונאסר

פזר הנדרש למקומו התריע על כך שמהשור המצוי והנגיחה המצויה ילמדו דברים אחרים הקשורים לכך.

המלים והמית איש מגלות את תוכן ההתרעה כי מדובר מהמצוי אל בעלי חיים שונים, ועל אופני מיתה שונים,

והמית איש – מרכא טפחא, כעין יתור לרבות על הנגיחה את הנשיכה, דחיפה, בעיטה, רביצה ועוד.

הוכחה אחרת לחזקת הבתים שלש שנים הביא הרוצה בעילום שמו ר' א"ש-ר הי"ו

דברי הימים ב ד, ד-ה:

[ד] עוֹמֵד עַל-שְׁנַיִם עָשָׂר בְּקֶר שְׁלֹשָׁה פָּנִים וְצְפוֹנָה וְשְׁלוֹשָׁה פָּנִים וְיָמָה וְשְׁלֹשָׁה פָּנִים נִנְבְּהָ וְשְׁלֹשָׁה פָּנִים מְזֻרְחָה וְהֵימָּם עַלֵּיהֶם מְלַמְעָלָה וְכָל-אַחֲרֵיהֶם בֵּיתָה:

[ה] וְעַבְדֵי טָפַח וְשִׁפְתוֹ כְּמַעֲשֵׂה שִׁפְת-לוֹס פָּרַח שׁוֹשְׁנָה מִחֲזִיק בְּתִים שְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים יָכִיל: ס

דברי הימים ב ד,ה: וְעַבְדֵי טָפַח וְשִׁפְתוֹ כְּמַעֲשֵׂה שִׁפְת-לוֹס פָּרַח שׁוֹשְׁנָה מִחֲזִיק בְּתִים שְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים יָכִיל: ס

אותיות שְׁנָה מִחֲזִיק בְּתִים שְׁלֹשֶׁת הֵם בדיוק אותיות חזקת הבתים שלש שנים

בשני הפסוקים המובאים בהקשר לחזקת הבתים שלש שנים קיים קשר לבקר, שעדיין צריך לבררו. בפסוק **(שמו' מש' כא,כט)** חזקת הבתים מרומזת בשור – היינו בקר, והפסוק **(דה"ב ב ד,ה)** המכיל אותיות חזקת הבתים שלש שנים הוא המשכו של פסוק המזכיר

בקר.

[רש"י] וְהַמִּית אִישׁ וְגו' – לפי שנאמר (שמו' מש' כא,כח) כִּי-יִנְחָה, אין לי אלא שהמיתו בנגיחה, המיתו בנשיכה, דחיפה, בעיטה, מניין? תלמוד לומר: וְהַמִּית. וְגַם-בְּעַלְיו יוּמַת - בידי שמים (טט): וְגַם-בְּעַלְיו יוּמַת – ס"ת מו"ת, היינו מיתה בידי שמים, כי למיתה בבי"ד בד"כ נאמר מות יומת כהמשך פ'רש"י; יכול בידי אדם? תלמוד לומר: מות יומת המכה רוצח הוא" (במ' לה, טז) - על רציחתו אתה הורגו, ואי אתה הורגו על רציחת שורו (ראה כתובות לז,ב).

[בבלי בבא קמא כד,ב] מתני'. שור המזיק ברשות הניזק כיצד? נגח, נגף, נשך, רבץ, בעט, ברשות הרבים - משלם חצי נזק, ברשות הניזק - רבי טרפון אומר: נזק שלם, וחכמים אומרים: חצי נזק.

וְהַמִּית אִישׁ – מרכא טפחא, כיתור לרבות על נגיחה שממיתה אופנים אחרים של התנהגות שור הממיתים: נשיכה, דחיפה, בעיטה, (נגף, רבץ)

[משנה סנהדרין פ"ט,מ"א] ... (המזיק) דחפו (ליזוק) לתוך המים או לתוך האור ויכול לעלות משם ומת פטור שיסה בו את הכלב שיסה

ב"ה טוב טעם ודעת למדני (טטוד"כ) כי במצוותך האמנית – תהלים קי"ט, שם; טעמי המקרא והתורה שבעל-פה, התשע"ט; תפצית ההשערות: אתנה, סלוק = סוף-פסוק (נקראים קיסרים ותפקידים) – להגביל; מונח – רבוי; מחקר פשטא – מוציא מפשט; מרכא = מאריך, רבוי; דהגא – מצרף; תביר – מחלק, ממעט, לא ממש; טחא – טחא – שני משמעות, רבוי מתפשט; מרכא טחא – קב' שעשויה לגדול, יתור לרבות, מכל מקום; דהגא תביר טחא – קבוצה עם הלכה שזה לפרטיה; מרכא תביר טחא – קבוצה עם הלכה לא שזה לפרטיה; תביר מרכא טחא – קבוצה שההלכה חלה רק על חלק מפרטיה; מקא – בדי"ב בורר לימוד אחד מרב אפשרויות; פסק ו – סדור שנחלק, השלם והחלק נדרשים; זרקא סגול – מוסיף מהענין על הענין או גורע ממנו; פשטא – פשוט, 1; זקא-קטן – 2; זקא-גדול – 3; רבוע – 4; מונח רבוע – לפחות 4; ... זקא-קטן ... זקא-קטן בחצי פסוק – ה'קיש; השלישית: קדמא – סדר קדימות; אזלא = גרש = גרשיים – יוצא מהענין; קדמא ואזלא – מלמד, רמז לכלול ופרט, רבוי מיעוט) דרוש בפסוק בכעין חלק מ"ג מידות דר' ישמעאל; תלישא קטנה = תרסא – דרוש בפסוק שעור, מחיצה, עקירה, שגגה = שכחה; תלישא-גדולה = תלשא – דרוש בפסוק ולפניו שעור מחיצה עקירה שגגה = שכחה; פז – דרוש מהפסוק רעיון לנושא אחר בהלכה:

בו את הנחש פטור השיך בו את הנחש רבי יהודה מחייב וחכמים פוטרין

[רבי יוסף בכור שור] (ריב"ש) (כט) **וְגַם בְּעֵלְיוֹ יוֹמֵת** - לפי הפשט, פעמים שהוא חייב מיתה, כגון: הניח אותו לילך, לדעת, כדי שיהרוג אדם שהוא שונא, והורגו, אז חייב מיתה; דהוה ליה כמי שהרגו בידיים, כמאן דאשקיל עליה בידקא דמיא (ראה סנה' עז,ב). **ולפי הפשט נראה, שאם ירצו היורשים, ימות, ואם ירצו, יקחו דמים.**

וְגַם בְּעֵלְיוֹ – מקף כרב-מצב של דעת בעל השור (א) השור הרג שלא בדעת בעליו (ב) ע"פ ריב"ש הניח לשור לילך בדעת בעל השור שיהרוג אדם שבעל השור שונא (ראה סנה' עז,ב)

שמות משפטים כא,כב:

[כב] וְכִי יִנְצֹוּ אַנְשֵׁים וְנִגְפוּ אִשָּׁה תְּרַה וְיִצְאוּ יְלֵדֶיהָ וְלֹא יִהְיֶה אִסּוֹן עֲנוּשׁ עֲנֹשׁ פְּאֵשׁר יֵשִׁית עֲלֵיו בְּעַל הָאִשָּׁה וְנָתַן בְּפִלְלִים:

וְנִגְפוּ – קדמא אזלא בתיבה אחת, בעושים תלוי המעשה הנזק. כאן שוויון באחריות לגרימת נזק לכן עקרונית שוויון בתשלומים. בשקלא וטריא הרמב"ם מסייג ופוסק שמי שלא התכווין בחבלה פטור מתשלום הבושת. וכן פוסק השו"ע בס' תכ"א, ובס' ת"י פוסק שעקרונית כל מזיק משלם חלקן ויש מחלוקת אם אחד ברה או העני האם לגבות התשלום שהוא חייב מחבירו בנוסף על חלקו. גם צריך להיות ספק ע"י מי נגמר ההזיק, ויש עוד סייגים כגון שהם ברי חיוב (שאינם קטן, חרש, ושוטה).

[אור החיים] וְנִגְפוּ – וגו', אמר לשון רבים, לומר שאם שניהם נפלו עליה, ונגפוה, משלשין ביניהם, וכמו שכתב רמב"ם בפרק א' מהלכות חובל ומזיק:

אשה הרה, פירוש המצויה שם בידיעתם, אבל אם באה ועמדה בגבולם, ונגפוה בלא ידיעה פטורים מכלום, מדין שכתוב בירושלמי ופסקו רמב"ם בפרק א מהלכות חובל ומזיק (הלכה יא) וז"ל אם היה אחד ישן ובא אחד ושכב בצדו הרי זה פטור הישן גם מהנזק כי זה אונס מיקרי:

טט - אם הייתה שם קודם לקטטה אז הם חייבין. אם הכניסה עצמה למקום הסכנה ונגפוה בלא ידיעה פטורים מכלום, אבל אם ידעו חייבין.

שמות משפטים כא,לה:

וְכִי יִנְיֶף שׁוֹר אִישׁ אֶת-שׁוֹר רֵעֵהוּ וְנָתַן וּמָכְרוּ אֶת-הַשׁוֹר הַחֵי וְיִצְאוּ אֶת-כַּסְפוֹ וְגַם אֶת-הַמֶּת הַחַצוֹן:

[רש"י] שׁוֹר אִישׁ - שור של איש. **וּמָכְרוּ אֶת-הַשׁוֹר הַחֵי** - בשוין הכתוב מדבר (ב"ק לד, א): שור שוה מאתים שהמית שור שוה מאתים, בין שהנבילה שוה הרבה בין שהיא שוה מעט, כשנוטל זה חצי החי וחצי המת וזה חצי החי וחצי המת, נמצא כל אחד מפסיד חצי נזק שהזיקה המתה; וגו'

וּמָכְרוּ – קדמא אזלא בתיבה אחת, שויון בין השוורים, ע"פ רש"י בשוין הכתוב מדבר (ב"ק לד, א) לכתחילה השור המזיק היה שוה לשור הניזק ולכן, ... **כשנוטל זה חצי החי וחצי המת וזה חצי החי וחצי המת**, נמצא כל אחד מפסיד חצי נזק שהזיקה המתה; **וּמָכְרוּ** – קדמא אזלא בתיבה אחת, בעושה תלוי המעשה כאן המעשה הוא תשלום הנזק, ע"פ **[בבלי בבא קמא יח]** בשור תם שנגח משלם חצי נזק מגופו בלבד ולא מן העליה, כלומר אם חצי הנזק גדול משווי השור או כל בעל חי אחר שהזיק באופן שאין זה דרכו להזיק כמו בפה ורגל, משלם בעל השור רק עד שווי השור המזיק

שמות משפטים כא,לב:

אם-עֶבֶד יִנַּח הַשׁוֹר אֶת אָמָה כַּסְפוֹ שְׁלֵשִׁים שְׁקָלִים יִתֵּן לְאֲדֹנָיו וְהַשׁוֹר יִסְקָל: ס

אם-עֶבֶד – תביר, ממעט או מחלק שלא מדובר בכל עבד או אמה, ולא מדובר בכל נגיחה **יִנַּח הַשׁוֹר** – מרכא טחא – יתור לרבות על השור הנגח שבו החלו הכתובים ב-(כא,כט) את השור התם שלא הוזכר דינו אם נגח עבד ואמה. ונדרש כך: **הַשׁוֹר** - טחא בתפקיד כפותה טחא להתאפיין ע"י **אֶת אָמָה** – מונח אתנה, ללמד לרבות על השור המועד את השור התם שהוא כעין הנקבה חלש במובן שעדיין אין לו חזקת מועד.

כַּסְפוֹ – מונח פסק (מונח לגרמיה) אחרי אתנה, אפשר שזה בטוי למידה סדור שנחלק. בקריאה עם פסק כאילו כתוב: **אם-עֶבֶד ... אֶת אָמָה כַּסְפוֹ** - אתנה, מונח פסק, שור תם שנגח ללא כוונה לעבד או האמה והמיתו, בקריאה עם פסק משמעה ע"פ הרמב"ם כסף אבל לא של קנס, אלא כסף בשווי של חצי משווי העבד או האמה **[רמב"ם פ"י ה"י מהלכות נזקי ממון]**. **אם-עֶבֶד ... אֶת אָמָה כַּסְפוֹ** - אתנה, מונח פסק, שור מועד אע"פ שהעבד או האמה היו שווים רק דינר הקנס יהיה 30 שקל.

קריאה ללא פסק כאילו כתוב **אם-עֶבֶד ... אֶת אָמָה כַּסְפוֹ שְׁלֵשִׁים שְׁקָלִים** מצבים של תשלום ושוויון או של אי תשלום: **שְׁלֵשִׁים שְׁקָלִים** – מונח רביע, לפחות ארבע דרשות: (א) השור התכוין לאדם והמיתו ולא שהתכוין להרוג בהמה **[ב"ק מג,א]**; (ב) תשלום בכסף ולא בשווה כסף **[מכילתא רשב"י]**; (ג) תשלום בתנאי שהעבד כנעני וקיבל על עצמו שבע מצוות בני נח **[מדרש החפני]**; (ד) מועד משלם קנס, תם פטור או ע"פ רמב"ם משלם חצי שווי העבד או האמה; (ד) גזירת הכתוב משלם 30 שקל בין אם העבד שוה הרבה (כגון 1000 זוז), בין אם שוה מעט (1 דינר) **[משנה ב"ק פ"ד,מ"ה]**; מצב במחלוקת: (ו) אם העבד משוחרר אך מעוכב או מחוסר גט שחרורו, וכן חצי עבד וחצי משוחרר, מחלוקת האם יש כסף לאדון שכבר אינו אדונו **[גיטין מב,ב]**. פסק עשוי לרמז שניתק הקשר לאדון ואין תשלום.

יִתֵּן לְאֲדֹנָיו – פשטא זקא-קטן, פשט מילת **אֲדֹנָיו** משמעו אחד איש אחד אשה (מכילתא) בכל התורה אשה מושווה לאיש, אבל אם היא אשת איש והעבד הוא נכסי מלוג הכסף לאשה. **יִתֵּן לְאֲדֹנָיו** – זקא-קטן, שני לימודים: (א) בין אדוניו קטן בין גדול **[מכילתא דרשב"י]**. (ב) יקבלו יורשי האדון שמת, לעומת השור נסקל רק אם אדונו בר סקילה, היינו (א) חי ו-(ב) אינו טריפה. **וְהַשׁוֹר** – טחא, מרבה המלה והיא מופנית לגז"ש עם-(כא,כח) משם נגח והמית, לכאן נגח והמית, מכאן מועד ולא תם לשם. וצריך הגז"ש להחזירו לכללו מפני שיצא לידון בדבר אחר **[מכילתא דרשב"י כת"א]**, כי עבד ואמה היו בכלל איש ויצא ללמד שאדוניו מקבל 30 שקל, אז אולי השור לא יסקל, לכן החזירו הכתוב בפירוש לכללו. **יִסְקָל** – סלוק, להגבילו לסקילה בין האדון חי בין מת ולא מיתה אחרת.

ב"ה טוב טעם ודעת למדני (טטוד"ל) כי במצוותך האמנותי – תהלים ק"ט, שם; טעמי המקרא והתורה שבעל-פה, התשע"ט; **הפצת התשע"ט**; **אתנה, סלוק = סוף-פסוק** (נקראים קיסרים ותפקידים) – להגביל; מונח – רבוי; **מחפץ פשטא** – מוציא פשט; **מרכא = מאריך**, רבוי; **דקא** – מצרף; **תביר** – מחלק, ממעט, לא ממש; **טפחא = טרחא** – שני משמעות, רבוי מתפשט; **מרכא טפחא** – קב' שעשויה לגדול, יתור לרבות, מכל מקום; **דרקא תביר טפחא** – קבוצה עם הלכה שזה לפרטיה; **מרכא תביר טפחא** – קבוצה עם הלכה לא שזה לפרטיה; **תביר מרכא טפחא** – קבוצה שההלכה חלה רק על חלק מפרטיה; **מקף** – בד"כ בורר לימוד אחד מרב אפשרויות; **פסק ו** – סדור שנחלק, השלם והחלק נדרשים; **זרקא סגול** – מוסיף מהענין על הענין או גורע ממנו; **פשטא** – פשוט, 1; **זקף-קטן** – 2; **זקף-גדול** – 3; **רביע** – 4; **מונח רביע** – לפחות 4; ... **זקף-קטן** ... **זקף-קטן** בחצי פסוק – ה'קיש; השלישית: **קדמא** – סדר קדימות; **אזלא = גרש = גרשיים** – יוצא מהענין; **קדמא ואזלא** – מלמד, רמז לכלל ופרט, רבוי מיטעל) דרוש בפסוק בכנין חלק מ"ג מידות דר' ישמעאל; **תלישא-קטנה** = **תרסא** – דרוש בפסוק שעור, מחיצה, עקירה, שגגה = שכחה; **תלישא-גדולה** = **תלשא** – דרוש בפסוק ולפניו שעור מחיצה עקירה שגגה = שכחה; **פז** – דרוש מהפסוק רעיו לנשוא אחר בהלכה:

1.2 שמות משפטים כא,א

שמות משפטים כא,ב: כִּי תִקְנֶה עֶבֶד עֲבָדֶי שֵׁשׁ שָׁנִים יַעֲבֹד וּבִשְׁבַעַת יָצֵא לְחֻפְשֵׁי חָנָם:

כִּי תִקְנֶה עֶבֶד עֲבָדֶי ע"פ [אנשי שם] - היובל מוציא שני עבדים עבריים: הנמכר בגניבתו יוצא קודם לסיום שש שנים, וכן מוציא מי שמכר עצמו גם למעבר לשש שנים,

[תורה תמימה] שֵׁשׁ שָׁנִים יַעֲבֹד - תניא, מניין לבורח שחייב להשלים ת"ל שש שנים יעבוד, יכול אפילו חלה ת"ל ובשביעית יצא^(ט) **[קדושין י"ז א']**:

[תורה תמימה הערה יח] הנה פשוט דלשון אחד דריש רבוי ומאחד מיעוט, ומשמע ליה דהלשון **שֵׁשׁ שָׁנִים יַעֲבֹד** בא לרמז על צמצום המספר דדוקא הוא, והיינו דבכל אופן ישלים מספר שש שנות עבודה ואפילו אם הפסיק באמצע, משום דאי לא הכי הוי ליה לכתוב **ועבד שש שנים** וכמש"כ בפ' ראה (דב' טו,יב) **וַעֲבָדְךָ שֵׁשׁ שָׁנִים**, אמנם כנגד זה מורה הלשון **וּבִשְׁבַעַת** יצא שבהחלט יצא בשביעית ואפילו בהפסיק באמצע,

ולכן דריש מצמצום הלשון **שֵׁשׁ שָׁנִים** דאם ברח באמצע שמחויב להשלים, ובהחלט היציאה בשנת השבע (**וּבִשְׁבַעַת**) מרבה שאם חלה באמצע ג"כ יצא בתוך השבע, ומה דמרבחה בורה להשלמה וחולה ליציאה פשוט הוא משום דזה אשם בדבר וזה לא אשם. וב- **[ירושלמי קדושין פ"א ה"ב]** איתא בזה הלשון, **מרבחה** אני את זה [הבורח] שהוא ברשותו וממעט אני את זה [החולה] שאינו ברשותו. ונראה הפי' שהבורח הפסיק ברשותו וברצונו, משא"כ החולה, ואמנם מתבאר עוד בגמרא דאם חלה ארבע שנים חייב להשלים כל ימי החולי, משום דכיון דהפסיק רוב שנות העבודה הוי כחלה כל שש ולכן חייב להשלים, יעו"ש וב- **[רמב"ם פ"ב ה"ד מעבדים]**:

שֵׁשׁ שָׁנִים יַעֲבֹד - יעבוד אפילו לבן^(ט) **[קדושין י"ז ב']**:

[תורה תמימה הערה יט] באור הענין, דבפרשת ראה (דב' טו,יב) מבואר מעוט העבודה ליורשים דכתיב שם **וַעֲבָדְךָ שֵׁשׁ שָׁנִים**, ודרשינן **ועבדך ולא לבן** וכאן מורה הלשון על רבוי העבודה ליורשים, דכן משמע הלשון **שֵׁשׁ שָׁנִים יַעֲבֹד**, בכל אופן יעבוד זה הזמן אף כשמתו הבעלים, ולכן תפסין הממוצע בין הני שני ערכי היורשים לומר דכאן מרבחה העבודה לבן, ובפ' ראה ממעט העבודה לבת ולשאר יורשים [אם אין לו בן], וטעם רבוי בן ומיעוט שאר יורשים פשוט הוא משום דהבן קרוב לאב יותר משאר יורשים, ועיין בסוגיא: (סיומת מלת עבדך בכנוי גוף המגביל רק אל הבעלים ואל בניו היורשים, ואילו יעבד אינו מגביל לאדם מסוים ולכן מסיק כי גם יעבד מגביל לבעלים ולבניו היורשים)

שֵׁשׁ שָׁנִים יַעֲבֹד - ת"ר, שש שנים שבעבד עברי - מעת לעת^(כ), דכתיב **שֵׁשׁ שָׁנִים יַעֲבֹד וּבִשְׁבַעַת**, זמנין דבשביעית נמי יעבוד^(כא) **[ערכין י"ח ב']**:

תורה תמימה הערה כא כגון נמכר בניסן וכשיגיע תשרי של שביעית עברו שש למנין עולם והוא יעבוד עד ניסן, ונראה דמדייק מדלא כתיב ובעשה השביעית דהוי משמע שנה של עולם, אבל לשון ובשביעית משמע שנה שביעית שלו, בהבנת טט בהערת תורה תמימה זו, הטעמים המפסיקים המוצגים בפסוקים המוצגים, בעלי תכונה המאפשרת לדרוש מהם סמיכות ומדרך חז"ל בהמלים הבאות בטעם מפסיק לדרשם לפנייהן ולאחריהן, כמו ב- **ב"מ ק"ג ב' (דב' כ"ח כד,יא) בחוץ תעמך והאיש אשר אתה נשח בו, דרשו בחוץ תעמך והאיש, וב-מנחות נ"ה א' (וי' צו ו,י) לא תאפה חמץ חלקם נתתי אתה מאשי, דרשו לא תאפה חמץ חלקם, וב-מכות כ"ב דרשו הפסוק (דב' כ"ח כה,ג) ארבעים יפנו גם לסוף פסוק הקודם לו (כד' רשעתו במספר: ארבעים יפנו), וכ"כ תוס' בחולין ס' ב' בפסוק דיהושע י"ג (יהושע יג,ג) ... תמשחו סרני פלשתים ... ויהענים: מתימן), וה"נ כן:**

שֵׁשׁ שָׁנִים יַעֲבֹד - יכול יצא בסוף שש ת"ל **וּבִשְׁבַעַת יָצֵא**, יכול בסוף שבע ת"ל **שֵׁשׁ שָׁנִים יַעֲבֹד**, הא כיצד, עובד כל שש ויוצא בתחלת שבע^(כב) **[ירושלמי קדושין פ"א ה"ב]**:

[תורה תמימה הערה כב] ונ"מ (ונפקא מינה – לומדים הבדל) בזה בשנת העבור אם כלה שנתו בסוף אדר ראשון, אם נאמר עד סוף שש יוצא מיד שהרי כלו שש שנים, אבל עכשיו שיוצא בתחלת שבע אינו יוצא עד סוף אדר שני, דאע"פ דאדר שני נוסף הוא מכל מקום שנה אינה מתחלת עד ר"ח ניסן, כ"כ בשירי קרבן ועיי"ש עוד:

וּבִשְׁבַעַת יָצֵא - עבד עברי קונה עצמו בשנים, דכתיב **שֵׁשׁ שָׁנִים יַעֲבֹד וּבִשְׁבַעַת יָצֵא לְחֻפְשֵׁי חָנָם** **[קדושין ט"ז א']**: **וּבִשְׁבַעַת יָצֵא** - בשביעית של מכירה ולא בשביעית של עולם, מנ"ל, דכתיב **שֵׁשׁ שָׁנִים יַעֲבֹד וּבִשְׁבַעַת** ^(כג) **[ירושלמי קדושין פ"א ה"ב]**:

לְחֻפְשֵׁי חָנָם - מה ת"ל חנם, לומר שאין צריך גט שחרור ואין צריך ליתן לו מעות^(כד) **[מכילתא]**: **לְחֻפְשֵׁי חָנָם** - אפילו חלה והוציא רבו עליו הוצאות הרבה אינו חייב לו כלום, שנאמר יצא לחפשי חנם^(כז) **[רמב"ם פ"ב ה"ב מעבדים]**:

עֶבֶד עֲבָדֶי – מונח זקף-קטן, בתפקיד המרמז על שני עבדים עבריים

[תורה תמימה] בהערה יח מפרש כי המלים **שֵׁשׁ שָׁנִים** מצמצמות לדווקא המספר הכתוב. אבל תבנית הטעמים **שֵׁשׁ שָׁנִים** – מרכא טפחא, יתור לרבות, דברים רבים (א) שעובד גם ביום וגם בלילה (ב) עובד גם בשנת שמיטה (ג) העבד הבורח בתוך שנות עבודתו חייב להשלים לשש שנות עבודה (ד) עבד שחלה מעל שלוש שנים מעבודתו ישלים לשש שנות עבודת (ה) יעבד גם ליורשים אם מת הקונה וראה הגבלה בהמשך **יַעֲבֹד** – אתנה, מגביל (א) תקופת עבודת עבד עברי הנמכר בגניבתו לשש שנות עבודה, מעת לעת, (ב) עבד שחלה עד שלוש שנים מלאות יצא בתום שש שנים (ג) מגביל העבודה לבנים יורשים בלבד ולא לבת ושאר יורשים.

וּבִשְׁבַעַת – קדמא זקף-קטן במלה אחת, מוקדם שהוא מאוחר בענין, כי יוצא בתחילת שנה שביעית לשעבודו, מעת לעת, ולא באמצע או בסוף השביעית. ואם פגע בו יובל, יוצא קודם לסיום שש השנים.

וּבִשְׁבַעַת – קדמא זקף-קטן במלה אחת. אם נתעלם מהימצאות טעם קדמא בתקבל תבנית (אתנה) זקף-קטן המטעים תיאור ואחריו הלכה

ב"ה טוב טעם ודעת למדני (טטוד"ל) כי במצוותך האמנית – תהלים קי"ט, שם: טעמי המקרא והתורה שבעל-פה, התשע"ט; **תפצית ההשערות: אנתח, סלוק = סוף-פסוק** (נקראים קיסרים ותפקידים) – להגביל: מונח – רבוי; **מהפך פשטא** – מוציא מפשט; **מרכא = מאריך**, רבוי; **דרגא** – מצרף; **תביר** – מחלק, ממעט, לא ממש; **טפחא = טרחא** – שנוי משמעות, רבוי מתפשט; **מרכא טפחא** – קב' שעשויה לגדול, יתור לרבות, מכל מקום; **דרגא תביר טפחא** – קבוצה עם הלכה שוה לפרטיה; **מרכא תביר טפחא** – קבוצה עם הלכה לא שוה לפרטיה; **תביר מרכא טפחא** – קבוצה שההלכה חלה רק על חלק מפרטיה; **מקף** – בד"כ בורר לימוד אחד מרב אפשרויות; **פסק 1** – סדור שנחלק, השלם והחלק נדרשים; **זקא סגול** – מוסיף מהענין על הענין או גורע ממנו; **פשטא** – פשוט, 1; **זקף-קטן** – 2; **זקף-גדול** – 3; **רביע** – 4; **מונח רביע** – לפחות 4; ... **זקף-קטן** ... **זקף-קטן** בחצי פסוק – הוקש; השלישית: (קדמא – סדר קדימות; **אולא = גריש = גרשיים** – יוצא מהענין; **קדמא ואולא** – מלמד, רמז לכלל ופרט, רבוי מיעוט) דרוש בפסוק בכעין חלק מ"ג מידות דר' ישמעאל: **תלישא-קטנה = תרסא** – דרוש בפסוק שעור, מחיצה, עקירה, שגגה = שכחה; **תלישא-גדולה = תלשא** – דרוש בפסוק ולפניו שעור מחיצה עקירה שגגה = שכחה; **פז** – דרוש מהפסוק רעיוו לנשוא אחר בהלכה:

יצא לחפשי חנם, תבנית המאפשרת לימוד אלפניו ולאחריו. מתפקיד לימוד אלפניו ולאחריו מובאות כאן דרשות אחדות:
דרשה א:

ובשבעת יצא - עבד עברי קונה עצמו בשנים, דכתיב **שש שנים יעבד ובשבעת יצא לחפשי**^(א) [קדושין ט"ז א'];
 אופן הדרשה כאן לוקח את הלימוד שלאחריו **יצא לחפשי** המופסק מסוף הפסוק בטעם טפחא, ומעביר אותו ללימוד אלפניו לדרוש **שש שנים יעבד** כעין פועל קבלן ששכרו משתלם רק בהשלמת עבודתו ולסוף התקופה קונה עצמו בשנים שהתורה קבעה שהם תמורה על דמי גניבתו ו- **יצא לחפשי**

דרשה ב:
ובשבעת יצא - בשביעית של מכירה ולא בשביעית של עולם, מנ"ל (מניין לו), דכתיב **שש שנים יעבד ובשבעת**^(ב) [ירושלמי קדושין פ"א ה"ב]:
 אופן הדרשה כאן היא סוג של סמיכות הנדרש בלימוד אלפניו, לוקח מלת **ובשבעת** ומסמיכה אלפניו והתוצאה מתארת רצף שנות עבודה הכולל שנת שמיטה אם נמצאת בתוך הזמן של שש שנים.

ובשבעת – פשטא זקף-קטן במלה אחת, כעין מידה מוקדם והוא מאוחר בענין, הדרשה כאן לומדת שאם שש שנים תמו בחודש אדר ראשון בשנת העיבור, אינו יוצא בזמן המוקדם אלא ממתין לאותו יום בחודש אדר ב' ויוצא מאוחר.
שש שנים יעבד - יכול יצא בסוף שש ת"ל **ובשבעת יצא**, יכול בסוף שבע ת"ל **שש שנים יעבד**, הא כיצד, עובד כל שש ויוצא בתחלת שבע^(ג) [ירושלמי קדושין פ"א ה"ב]:
תורה תמימה הערה כב ונ"מ (ונפקא מינה – לומדים הבדל) בזה בשנת העבור אם כלה שנתו בסוף אדר ראשון, אם נאמר עד סוף שש יוצא מיד שהרי כלו שש שנים, אבל עכשיו שיוצא בתחלת שבע אינו יוצא עד סוף אדר שני, דאע"פ דאדר שני נוסף הוא מכל מקום שנה אינה מתחלת עד ר"ח ניסן, כ"כ בשירי קרבן ועיי"ש עוד:
ובשבעת יצא -

יצא לחפשי – מרכא טפחא, יתור לרבות, (א) **לחפשי חנם** - אפילו חלה והוציא רבו עליו הוצאות הרבה אינו חייב לו כלום, שנאמר יצא לחפשי חנם^(ד) [רמב"ם פ"ב ה"ב מעבדים]:

חנם – סלוק, מגביל את חובות בעל העבד **לחפשי חנם** - מה ת"ל **חנם**, לומר שאין (בעל העבד) צריך (לתת) גט שחרור ואין (בעל העבד) צריך ליתן לו מעות^(ה) [מכילתא]:
 מגביל את חובות העבד המשתחרר שאינו חייב להחזיר לבעל העבד הוצאות רפוי

שמות משפטים כא, ח:
אם-רעה פשינו אדניה אשר-לא לו יעדה והפדה לעם נכרי לא-ימשל למכרה פכדו-בה:
שמות משפטים כא, ט:
ואם-לבנו ייעדה כמשפט הבנות יעשה-לה:
שמות משפטים כא, י:
אם-אחרת יקח-לו שארה פסותה וענתה לא יגרע:
שמות משפטים כא, יא:
ואם-שלוש-אלה לא יעשה לה ויצאה חנם אין כסף: ס

ע"פ [רש"י] - אם אחת (1) משלש אלה לא יעשה לה ומה הן (2) השלש ייעדנה לו או לבנו או יגרע מפדיונה ותצא וגו' ריבה לה יציאה על העבדים שאם קדמו סימנין קודם לשש שנים תצא חנם, שלא תשלם פדיון, ואין כסף בשש שנים או יובל אם קדם לשש שנים.
 ע"פ [שפת"ח] (1) אם מיעדה אשתו היא וצריכה גט ואם מגרע צריכה להשלם פדיון וכתוב חנם אין כסף משמע שאין תשלומים משני הצדדים. וגם אי אפשר לעשות יעוד לו לבנו ולגרוע בעת ובעונה אחת.
 (2) דאם מדובר על שאר כסות ועונה למה יצאה חנם צריכה גט כיון שיעדה לאשה.
אור החיים - א' מפרש באי קיום בשאר כסות ועונה יוציאה בגט חנם במוכן מיד, אין כסף - גט יש בלי תשלום.
 ב' ורז"ל אמרו שלש-אלה יעוד לו לבנו וגרעון כסף ויצאה חנם בסימנים ואלו מן ההלכות שנאמרו בהר סיני וסמכום.

ואם-שלוש-אלה - קדמא זקף-קטן במלים מוקפות, מוקדם שהוא מאוחר בענין, כי השלש אינו על הפסוק המייד לניו (כא, יא) **שארה פסותה וענתה לא יגרע** אלא לפסוק (כא, ח) **אשר-לא לו יעדה והפדה כרש"י**... ייעדנה לו או לבנו או יגרע מפדיונה ותצא וזה לא יעדה לו ולא לבנו והיא לא היה בידה לפדות את עצמה.

טט - **ואם-שלוש-אלה** - קדמא זקף-קטן - תבנית מידה ל"א מוקדם שהוא מאוחר בענין (רבי אלעזר בן רבי יוסי הגלילי). ע"פ רש"י יעוד לו לבנו וגרעון **פסוק ח' ט'**, ע"פ **אור החיים** אפשר לשלב ולומר **פסוק ח' יעוד לו, פסוק ט' יעוד לבנו, פסוק ז' אי ספוק שאר כסות ועונה**, עם או בלי לקיחת אשה אחרת מחייבת להוציאה בגט. בכל אופן המידה מוקדם שהוא מאוחר בענין כי נכתב **בפסוק יא אחרי הפסוקים ח - י**.

(כא, יא) **אין כסף** – מרכא מרבה כסף לאב, סלוק מגביל שאין כסף לאדון שלא ייעד

ב"ה טוב טעם ודעת לדמו (ט"ו) כי במצוותך האמתית – תהלים ק"ט, שם; טעמי המקרא והתורה שבעל פה, התשע"ט; **תפצית ההשערות**: **אתנה**, **סלוק** = סוף-פסוק (נקראים קיסרים ותפקידים) – להגביל; **מונה** – רבוי; **מקף פשטא** – מוציא מפשט; **מרכא** = מאריך, רבוי; **דרגא** – מצרף; **תביר** – מחלק, ממעט; לא ממש; **טפחא** = טרחא – שני משמעות, רבוי מתפשט; **מרכא טפחא** – קב' שעשויה לגדול, יתור לרבות, מכל מקום; **דרגא תביר טפחא** – קבוצה עם הלכה שוה לפרטיה; **מרכא תביר טפחא** – קבוצה עם הלכה לא שוה לפרטיה; **תביר מרכא טפחא** – קבוצה שההלכה חלה רק על חלק מפרטיה; **מקף** – בד"כ בורר לימוד אחד מרב אפשרויות; **פסקו** – סדור שנחלק, השלם והחלק נדרשים; **זקא סגול** – מוסיף מהענין על הענין או גורע ממנו; **פשטא** – פשוט, 1; **זקא-קטן** – 2; **זקא-גדול** – 3; **רביע** – 4; **מונת רביע** – לפחות 4; ... **זקא-קטן** ... **זקא-קטן** בחצי פסוק – הקיש; השלישית: **קדמא** – סדר קדימות; **אולא** = **גרש** = **גרשיים** – יוצא מהענין; **קדמא ואולא** – מלמד, רמז לכלל ופרט, רבוי מיועיל) דרוש בפסוק בכנין חלק מ"ג מידות דר' ישמעאל; **תלישא-קטנה** = **תרסא** – דרוש בפסוק שעור, מחיצה, עקירה, שגגה = שכחה; **תלישא-גדולה** = **תלשא** – דרוש בפסוק ולפניו שעור מחיצה עקירה שגגה = שכחה; **פיר** – דרוש מהפסוק רעיונו לנושא אחר בהלכה:

לטובת הבנת הנושא ויצגו מידי פעם חלק מהטעמים שבתנ"ך (חוץ מספרי איוב, משלי, תהלים), לפי תפקידם התחבירי כעוצרים ומחברים-משרתים, ולפי ההשערות

תבנית **מרכא תביר [מרכא] טפחא** תפקיד תדיר של התבנית הוא כעין קבוצת פרטים קשורים לנושא מסוים, אשר לתכתיבה חלים עליהם חילוקי דינים. או על חלקם חל ענין מסוים ועל חלקם חל ענין אחר בקשר לנושא הנידון או הם לא מצטרפים ביחד לגבי הנושא או ההלכה הנידונים.

1.3 שמות משפטים כא,א

שמות משפטים כא,א: **מַכָּה אִישׁ נְמָת מוֹת יוֹמָת**:

תורה תמימה שמות כא (יב) מַכָּה אִישׁ - אין לי אלא איש, הכה את [האשה ואת] הקטן מניין, ת"ל (פ' אמור) ואיש כי יכה כל נפש אדם אפילו קטן במשמע^(צ), אי נפש יכול אפילו נפלים וכן שמנה, ת"ל מכה איש^(צ) [סנהדרין פ"ד ב']:

הערה (צ) ר"ל יכול אפי' נפלים כגון בן תשעה וראשו אטום או שיש לו שני גבין שגם הם בכלל נפש קמ"ל מכה איש, ואיש נקרא כזה שראוי לחיות ולהיות איש, משא"כ הני לא חיי:

מַכָּה אִישׁ - מלת איש בד"כ ממעט קטן, לכן דרשו גם פסוק מפר' אמור לרבות מוכה קטן. אבל קטן הוא מיום הלידה לכן אפשר כי טעם תביר במלת **אִישׁ** ממעט מהקטן את הנפלים ואת שנולד בהודש השמיני להריון שאין לא קיום אף שיש לו נפש אדם.

מַכָּה אִישׁ - אין לי אלא איש שהכה, אשה שהכתה מניין ת"ל מכה איש מכל מקום^(צ), יכול אפילו קטן שהכה חייב ת"ל (פ' אמור) ואיש כי יכה^(צ) [מכילתא]:

כלל בתורה שבע"פ פועל בלשון זכר מרבה אשה ובמקום שכתב איש – דווקא איש, ולכן צריך לימוד לרבות גם אשה (כגון עוד פסוק עם פועל, או רבוי באופן אחר) (תוספות בבלי סוכה כח,ב),

ת"ת הערה (צה) זה הובא בפירש"י כאן, ותמה הרא"מ היכן מצינו חיוב לקטן דאצטרך הכא למעט, ועיין מש"כ בזה. ולי נראה דלכן צריך כאן למעט משום דבשאר ענינים שבפרשה בענינים כאלה כתיב מפורש איש, כמו וכי יודד איש, וכי ירבוני אנשים, וכי יכה איש, כי יבער איש, וכן בפ' אמור ועוד, משא"כ הכא כתיב סתמא מכה הו"א אפילו קטן. וטעם הדבר דהו"א קטן נראה ע"פ מש"כ הרמב"ם בפ"ד ה"ח מרוצח גבי הא דקיי"ל בהורג נפש ואין שם עדים כשרים דמכניסין אותו לכיפה עד שימות, וכתב בטעם הדבר, דאע"פ דיש עבירות חמורות כשפיכות דמים כמו עבודת כוכבים וגל"ע בכ"ז אין עושין כזה רק בשפיכות דמים משום דיש בזה השחתת והריסת ישובו של עולם, ומהאי טעמא אמרו חז"ל בסנהדרין ע"א בן סורר ומורה אף על פי שהוא קטן נהרג משום דסופו ללסטם את הבריות [דב' תצא כא,כ - כא] (טט) – אפשר רוצה לומר סמוך לקטן, כי תקופת בסו"מ היא מיום י"ג שנה ויום אחד ועד י"ג שנה ושלושה חדשים והוא כבר גדול, ולפי"ז הו"א כאן דגם קטן נהרג, לכן אצטרך למעוטי, וטעם המיעוט מה שבאמת אינו דומה לבן סורר ומורה י"ל משום דשאני בן סו"מ כדמפרש התם בגמרא, דכיון דמתרגל במאכלים טובים שוב לא יוכל בגדלותו להמנע מזה ויבא ללסטם את הבריות, משא"כ הכא דעבר עבירה והרג י"ל דלכשיתגדל תתגבר דעתו להמנע ממת אכזריות, ודו"ק:

הוא אימנא כי מכה ומת ירבה קטן ככתב הרמב"ם בפ"ד ה"ח מרוצח שהורגים ההורג משום דיש בזה (מעשה ההריגה) השחתת והריסת ישובו של עולם, ומה שהת"ל מביא ענין בן סורר ומורה שהוא כבר גדול אבל סמוך לקטן זה ללמד שבסו"מ מתרגל למאכלות טובים ולא יתקן דרכיו לכן הורגים אותו ובאה דרשת הכתוב וממעט את הקטן שהמית מפני דלכשיתגדל תתגבר דעתו להמנע ממת אכזריות.

מוֹת – מרכא, רבוי, אפשר כי בא לרבות על המומתים ע"פ עדים והתראה את ההורג נפש ואין שם עדים כשרים דמכניסין אותו לכיפה עד שימות (הרמב"ם בפ"ד ה"ח מרוצח), **יוֹמָת** – סלוק, מגביל המתה רק לגדול וממעט את הקטן שהכה.

מַכָּה אִישׁ נְמָת - מלמד שאינו חייב עד שתצא נפשו, לאפוקי אם סטרו סטירה^(צ) [שם]:

ת"ת הערה (צו) ר"ל אם ע"י סטירה זו מת אח"כ אינו חייב מיתה, משום דבעינן שע"י הכאה זו תצא כל נפשו, וכאן איירי אם מקודם הכוהו אנשים אחרים ונחלש כ"כ עד שע"י סטירה זו מת, וזה הוי כמ"ש בסנהדרין ע"ח א' הכוהו עשרה בני אדם בעשרה מקלות ומת פטורין דכתיב (פ' אמור) ואיש כי יכה כל נפש אדם עד דאיכא כל נפש, וה"נ ע"י סטירה בסתם אין יציאת כל נפש: **מַכָּה אִישׁ נְמָת** – מרכא תביר טפחא, כעין קבוצת פרטים קשורים לנושא המכה, שחלים עליהם חילוקי דינים. כ- **ת"ת הערה (צו)**

דָּרַךְ נוֹסֵפֶת בְּדִרְשַׁת מוֹת יוֹמָת

מוֹת – מרכא (=מאריך), אפשר שכאן דורש רבוי זמן, שאם לא מת מיד אינו חייב מיתה, וכן רבוי מכים לפני מכת היחיד אינו חייב מיתה. **יוֹמָת** – סלוק מגביל, זה כאשר המכה ראויה להמית בפני עצמה לאפוקי אם הכהו בסטירה אחרי הכאות אחרות ע"י אנשים אחרים. ראה במד' מסעי ואם באבן יד הכהו וכד' – טעם תרסא המרמז לאומדן בי"ד.

שמות משפטים כא,טו: **ס וּמַכָּה אָבְיוּ וְאָמוּ מוֹת יוֹמָת: ס**

רש"י (טו) וּמַכָּה אָבְיוּ וְאָמוּ לפי שלמדנו על החובל בחבירו שהוא בתשלומין ולא במיתה, הוצרך לומר על החובל באביו שהוא במיתה; ואינו חייב אלא בהכאה שיש בו חבורה (ראה **סנה' פה,ב**). **אָבְיוּ וְאָמוּ** או זה או זה. **מוֹת יוֹמָת** כחנק (ראה **סנה' פה,ב**).

תורה תמימה (א) וּמַכָּה אָבְיוּ וְאָמוּ - המכה אביו ואמו אינו חייב עד שיעשה בהם חבורה, דאמר קרא (פ' אמור כד, כא) מכה אדם ומכה בהמה, מה מכה בהמה עד דעביד בה חבורה דכתיב בה נפש^(ט) אף מכה אדם עד דעביד ביה חבורה, ומה מכה בהמה לרפואה פטור אף מכה אדם לרפואה פטור^(צ) [סנהדרין פ"ד ב']:

וּמַכָּה אָבְיוּ וְאָמוּ - המכה אביו ואמו אינו חייב אלא מחיים^(כא) [שם פ"ה ב']:

(כא,טו) וּמַכָּה אָבְיוּ וְאָמוּ – מרכא תביר טפחא – קבוצת פרטים קשורים לנושא הכאה שחלוקים ביניהם לגבי **מוֹת יוֹמָת**.

אפשר כי תבנית הטעמים מרכא תביר טפחא מרמזת לחפש בתורה פסוקים של הכאה כמו מכה בהמה ובנפש שלה – היינו דמה, כדי להסיק ממנה למכה אביו ואמו מתי חייב ומתי פטור.

כאשר (א) הכאה מחיים (ב) הכאה העושה חבורה גלויה או צרורה וכל זה בתנאי הכללי שהדבר בעדים והתראה אז חל **מוֹת יוֹמָת**. אבל הכאה לשם **רפואה** או לאחר מיתה פטורה מ- **מוֹת יוֹמָת**.

הרחבה בענין מכה מחיים עיין ב-**רש"י (ו' אמר כד, כא) וּמַכָּה בְּהֵמָה יִשְׁלַמְנָה** – למעלה (ו' אמר כד, כח) דבר בהורג בהמה וכאן דבר

בעושה בה חבורה. (ו' אמר כד, כא) **וּמַכָּה אָדָם יוֹמָת** – אפילו לא הרגו אלא עשה בו חבורה שלא נאמר כאן נפש ובמכה אביו ואמו דבר הכתוב (אע"פ שכתב אדם סתם) ובא להקישו למכה בהמה מה מכה בהמה מחיים אף מכה אביו ואמו מחיים פרט למכה לאחר מיתה לפי שמצינו שהמקללו לאחר מיתה חייב הוצרך לומר במכה שפטור. ומה בבמה בחבלה שאם אין חבלה אין תשלומין אף מכה אביו

ב"ה טוב טעם ודעת למדני (טטור ל) כי במצוותך האמתית – תהלים קי"ט, שם: טעמי המקרא והתורה שבעל-פה, התשע"ט; **הצגת ההשערות**: **אתנה**, **סלוק** – סוף-פסוק (נקראים קיסרים ותפקידים) – להגביל; **מונה** – רבוי; **מחך** – פשטא – מוציא מפשט; **מרכא** – מאריך; **רבי**; **דרגא** – מוצרף; **תביר** – מחלק, ממעט, לא מש; **טרקא** – שני משמעות, רבוי מתפשט; **מרכא** – טפחא – קב' שעשויה לגדול, יתור לרבות, מכל מקום; **דרגא תביר טפחא** – קבוצה עם הלכה שוה לפרטיה; **מרכא תביר טפחא** – קבוצה עם הלכה לא שוה לפרטיה; **תביר מרכא טפחא** – קבוצה שההלכה חלה רק על חלק מפרטיה; **מקף** – בד"כ בורר לימוד אחד מרב אפשרויות; **פסק ו** – סדור שנחלק, השלם והחלק נדרשים; **זקא סגול** – מוסיף מהענין על הענין או גורע ממנו; **פשטא** – פשוט, 1; **זקף-קטן** – 2; **זקף-גדול** – 3; **רביע** – 4; **מונה רביע** – לפחות 4; ... **זקף-קטן** ... **זקף-קטן** בחצי פסוק – היקש; השלישי: **קדמא** – סדר קדימות; **אזלא** = **גרש** = **גרשיים** – יוצא מהענין; **קדמא ואזלא** – מלמד, רמז לכלול ופרט, רבוי ישועות) דרוש בפסוק בכנין חלק מ"ג מידות דר' ישמעאל; **תלישא-קטנה** – **טרסא** – דרוש בפסוק ששור, מחיצה, עקירה, שגגה = שכתה; **תלישא-גדולה** = **תלשא** – דרוש בפסוק ולפניו ששור מחיצה עקירה שגגה = שכתה; **פז** – דרוש מהפסוק רעיון לנשוא אחר בהלכה:

ואמו אינו חייב עד שיעשה בהם חבורה. **(סנהדרין פד, ב)**. ולא מצינו מהלך כזה בגמרא, רש"י ב- (בבלי סנה' פה, ב) פ' המכה לאחר מיתה פטור וחבורה ליכא. כלומר מצינו שכיוון שדורשים שצריך הכאה עם חבורה ולאחר מיתה אין חבורה.
שפת"ח ב- (**שמ' מש' כא, טו**) מפרש (**"אמר כד, כא**) **וּמִכָּה בְּהִמָּה יִשְׁלַמְנָה וּמִכָּה אֶתְּךָ יוּמַת**: טעם סלוק במלת **יוּמַת** מגביל עונש המיתה למכה אביו או אמו בלבד. אמנם ממכה בהמה למדנו למכה אדם שזה מחיים, אבל ענין של תשלום נזיקין על הכאת בהמה אינו מלמד על הכאת סתם אדם לתשלום נזיקין.
עיון ב- (**"אמר כד, כא**) **וּמִכָּה בְּהִמָּה** – מרכא טפחא, יתור לרבות **יִשְׁלַמְנָה** – אתנה, מגביל תשלום הנזיקין רק כאשר חבל בה – עשה חבורה.

הרחבה בענין מכה לרפואה (בלי תבניות טעמים).
תורה תמימה ויקרא כד (**"אמר כד, כא**) **וּמִכָּה אֶתְּךָ** – מכה אדם ומכה בהמה, מקיש מכה אדם למכה בהמה, מה מכה בהמה עד דעביד בה חבורה שהרי כתיב בה (**"אמר כד, יח**) **וּמִכָּה נִפְשֵׁי-בְּהֵמָה**¹² אף מכה אדם עד דעביד ביה חבורה¹³ (שם פ"ד ב' ב):
תורה תמימה הערה נו ונפש משמע דם דהוי חבורה:
וּמִכָּה אֶתְּךָ – מכה אדם ומכה בהמה, מקיש מכה אדם למכה בהמה, מה מכה בהמה לרפואה פטור אף מכה אדם לרפואה פטור¹⁴ (סנהדרין פ"ד ב' ב):

תורה תמימה הערה נח כגון המקיז דם אף על פי שעושה חבורה, ובגמרא מסיק דמותר לבן להקיז דם לאביו לרפואתו בדליכא אחר, אף על פי דחייב מיתה על עושה חבורה באביו.
מהלך ראשון של בבלי סנה' פד, ב להקיש ממכה בהמה למכה אדם על עושה חבורה. הגמרא שואלת הרי אין זה נכון שמכה בהמה חייב רק בעושה בה חבורה, כי מסברא, אם הזיקה, חייב בתשלום נזק (אולי גם מפסוק (**"אמר כד, כא**) **וּמִכָּה בְּהִמָּה יִשְׁלַמְנָה**). מסקנת הגמרא שחבורה באדם לומדים במידה "באם אינו ענין" לבהמה תנהו לאדם, ולכן הפסוק (**"אמר כד, יח**) **וּמִכָּה נִפְשֵׁי-בְּהִמָּה יִשְׁלַמְנָה** אינו על הבהמה כי בהמה גם בלי חבורה חייב, אז אם אינו ענין לבהמה תנהו לאדם. לכן דרך לימוד בהיקש במהלך הראשון של הגמרא מתפנה ובאה ללמד על רפואה.

תורה תמימה (**"אמר כד, כא**) **וּמִכָּה אֶתְּךָ יוּמַת** – מה תלמוד לומר, לפי שנאמר (פ' משפטים) מכה אביו ואמו מות יומת, יכול לא יהיה חייב עד שיכה שניהם כאחד, ת"ל **וּמִכָּה אֶתְּךָ** – אפילו אחד מהם¹⁵ (שם): (כהסבר ת"ת (**שמ' מש' כא, טו**) הערה קכ שמדובר רק בהורי המכה)

תורה תמימה הערה ס נראה באור דרשה זו, כי סתם לשון הכאה אינו מורה על הכאת מיתה רק על הכאת חבורה ופצע או חבלה וכדומה, וא"כ קשה מה דכתיב ומכה אדם יומת, איך ס"ד דעל חבלה יומת, ואף דגם לעיל בפ' י"ז כתיב ואיש כי יכה כל נפש אדם מות יומת, אך שאני התם דכתיב נפש אדם דזה משמע שהרגו בנפש דהיינו שהמית אותו, ועל זה דריש שבא לרמז כאן ענין **מכה אביו ואמו** שעל הכאתם חייב מיתה, ואף דכבר כתיב בפ' משפטים ומכה אביו ואמו מות יומת, אך אי מהתם הו"א דדוקא אם הכה שניהם אז חייב מיתה ולא אחד, קמ"ל הכא בלשון **אֶתְּךָ**, דגם אם הכה אחד יומת:
בבלי סנה' פד, ב מביא ראייה מהכתוב (**"אמר כד, כא**) **וּמִכָּה אֶתְּךָ** בלשון יחיד, כי כמו בכל אדם לעצמו כך לגבי אביו ואמו כל אחד לעצמו, וע"פ **תורה תמימה** מפסוק (**שמ' מש' כא, טו**) **וּמִכָּה אֶתְּךָ יוּמַת** הוה אמינא שרק אם יכה שניהם יתחייב במיתה. אבל אפשר כי לכך רומז טעם תביר במלת **אֶתְּךָ** בתפקיד מחלק שעל כל אחד מהם לעצמו יהיה חייב וכפי' **רש"י** או זה או זה.

תוספת על הכאת אביו או אמו כל אחד לעצמו

ע"פ **בבלי מסכת מכות טז, א** במכה ומקלל ספק אביו לתשעה וספק אביו לשבעה, שני גופים בבת אחת יהיה חייב בגלל שכאן שניהם נוכחים ובודאי אחד מהם אביו. אבל אם מכה או מקלל רק אחד מהם לא יהיה חייב כי כל אחד מהם ספק אביו. אם היה כתוב ומכה בתביר ואביו ואמו במרכא טפחא אז לא היה חייב עד שיכה שניהם בבת אחת.

סיום הפסוק (**שמ' מש' כא, טו**) **מוֹת יוּמַת** – מרכא סלוק. נברר תחילה תפקיד הסלוק.

יוּמַת – סלוק, מגביל כפי' **תורה תמימה מות יומת** – המכה אביו ואמו מיתתו בחנק, דכתיב מות יומת וכל מיתה האמורה בתורה סתם אינה אלא חנק¹⁶ (סנהדרין פ"ד ב' ב):
תורה תמימה הערה קכג טעם כלל זה מבואר בסנהדרין נ"ב ב' דילפינן מיתה בידי אדם ממיתה בידי שמים מה מיתה בידי שמים הוי מיתה שאין בה רושם בגוף אף מיתה סתם שבידי אדם הוי מיתה שאין בה רושם בגוף, ומיתה כזו היא רק חנק, ועיין מש"כ בסמוך פסוק י"ז אות קל"ג:

השוואת משמעות (שמ' מש' כא, טו**) מוֹת יוּמַת** במכה הוריו לעומת (**שמ' מש' כא, יז**) מוֹת יוּמַת במקלל הוריו (אותה תבנית טעמים, מרכא סלוק)

מוֹת – מרכא מרבה, אם אי אפשר להרגו במיתה הראויה לו (כאן במיתת חנק) אז המיתה בכל דרך שאפשר (זה עשוי להלמד מהכפל **מוֹת יוּמַת**). המכה אחד מהוריו בשגגה אינו חייב בתשלומים כי חייבי מיתות שוגגין אינם משלמים ממון לפי הכלל כי קים ליה בדרכה מיניה.
(**שמ' מש' כא, יז**) **וּמִקְלַל אָבִיו וְאִמּוֹ מוֹת** – מרכא **יוּמַת**: ס – סלוק, מגביל מיתת סקילה מבין המיתות האמורות בשמות משפטים כא, טו – יז, רק למקלל הוריו בשם ה' משום השוואת קללת הוריו לקללת א-לקיו. וזה אע"פ שקללה אין בה מעשה רק דיבור ואילו המכה שהוא גרוע ממקלל, כי יש בו מעשה, בכל זאת נידון בחנק הנחשב כמיתה הקלה מסקילה (**ת"ת הערה קלג**). ולפי ההסבר כי המכה נידון במיתת חנק שאינה משאירה רושם בגוף המומת, יש לומר כי הסקילה משאירה רושם בגוף לתקן על שימוש לרעה בדיבור.
מוֹת – מרכא, רבוי (א) שאם אי אפשר לסקלו, מכל מקום ימיתוהו במיתה אחרת, אבל זה כבר נלמד לעיל. (ב) בסקילה יש עד שלושה שלכי המתה ואחריה לשתי עבירות גם תליה כנלמד ב-**משנה מסכת סנהדרין פ"ו מ"ד** בית הסקילה היה גבוה שתי קומות אחד מן העדים דוחפו על מתניו נהפך על לבו הופכו על מתניו אם מת בה יצא ואם לאו השני נוטל את האבן ונותנה על לבו אם מת בה יצא ואם לאו רגמיתו בכל ישראל שנאמר (דברים י"ז) יד העדים תהיה בו בראשונה להמיתו ויד כל העם באחרונה [ה] כל הנסקלין נתלין דברי רבי אליעזר וחכמים אומרים אינו נתלה אלא המגדף והעובד ע"ז וגו'

ב"ה טוב טעם ודעת למדני מטעם (ל) כי במצוות האמנית – תהלים ק"ט, שם; טעמי המקרא והתורה שבעל פה, התשע"ט; **תפצית ההשערות**, **אתנה**, **סלוק** = סוף-פסוק (נקראים קיסרים ותפקידים) – לעובדי; מונח – רבוי; **מקף פשטא** – מוציא מפשט; **מרכא** = מאריך, רבוי; **דרגא** – מצרף; **תביר** – מחלק, ממעט, לא ממש; **טפחא** = טרשא – שני משמעות, רבוי מתפשט; **מרכא טפחא** – קב' שעשויה לגדול, יתור לרבות, מכל מקום; **דרגא תביר טפחא** – קבוצה עם הלכה שוה לפרטיה; **מרכא תביר טפחא** – קבוצה עם הלכה לא שוה לפרטיה; **תביר מרכא טפחא** – קבוצה שההלכה חלה רק על חלק מפרטיה; **מקף** – בד"כ בורר לימוד אחד מרב אפשרויות; **פסקו** – סדור שנחלק, השלם והחלק נדרשים; **ורקא סגול** – מוסיף מהענין על הענין או גורע ממנו; **פשטא** – פשוט, 1; **זקף-קטן** – 2; **זקף-גדול** – 3; **רביעי** – 4; **מנת רביעי** – לפחות 4; ... **זקף-קטן** בחצי פסוק – הקיש; השלישית: **קדלא** – סדר קדימות; **אזלא** = גרש = גרשיים – יוצא מהענין; **קדלא ואזלא** – מלמד, רמז לכלל ופרט, רבוי מיעוט) דרוש בפסוק בכנין חלק מ"ג מידות דר' ישמעאל; **תלישא-קטנה** = **תרסא** – דרוש בפסוק שעור, מחיצה, עקירה, שגגה = שכחה; **תלישא-גדולה** = **תלשא** – דרוש בפסוק ולפניו שעור מחיצה עקירה שגגה = שכחה; **פזר** – דרוש מהפסוק רעיון לנושא אחר בהלכה:

לטובת הבנת הנושא יוצגו מידי פעם חלק מהטעמים שבתנ"ך (חוץ מספרי איוב, משלי, תהלים), לפי תפקידיהם לפי ההשערות.

1.4 שמות משפטים כא,א

שמות משפטים כא,א – ו: [ה] ואם אמר העבד אהבתי את אדוני את אשתי ואת בני לא אצא חפשי:

[ו] והנישו אדניו אל-האלהים והנישו אל-הדלת או אל-המזוזה ורצע אדניו את-אזנו במרצע ועבדו לעלם: ס

רש"י (ו) אל-האלהים – לבית דין, צריך שימלך במוכרו (שפת"ח פ) שמכרוהו לו (ראה מכיל' משפטים נזיקין ב).

שפת"ח פ – ואפילו למ"ד מוכר עצמו אף הוא נרצע אפ"ה (אפילו-הכי, ה)קרא ד-**והנישו** וגו' (עוסק) במכרוהו ב"ד קמיירי וגו' (ולא במוכר עצמו) דהא קרא (כא,ב) **כי תקנה** לכולה עלמא במכרוהו ב"ד קמיירי. והמסקנה כי אדון של ע"ע שמכר עצמו לא נמלך בב"ד אם לרצונו אותו. אם אסור לרצונו אותו אז משחררו. ולדעת רבי אלעזר המוכר עצמו נרצע (בלי להמלך בב"ד) ילפינן בגזירה שוה דשכיר שכיר (בבלי קידושין יד,ב, יליף (דברים טו) שכיר (ויקרא בהר כה,מ) שכיר.), וטעם הרציעה באזון במוכר עצמו משום כי לי בני ישראל וגו' (רא"מ)

הבליים בהלכות של עבד עברי שמכרוהו בית דין בין נרצע ובין לא נרצע, לעומת המוכר עצמו לעבד עברי

ויקרא בהר כה: [לט] וקיימוך אתיה עמך ונקפריגך לא-תעבד בו עבדת עבד: [מ] פשקיר פתושב והנה עמך עד-שנת היבל יעבד עמך:

קיימוך – מקף בתפקיד רב-מצב על אדם חסר אמצעי תשלום. הפשט עוסק ב-(x) המוכר עצמו לע"ע, וטעם מקף מרבה (ב) הנמכר בגבנתו בב"ד **קיימוך אתיה עמך** – מרכא תביר טפחא, כעין קבוצת פרטים הקשורים לנושא שחרור ע"ע, והשונים בהלכותיהם בקשר לנושא **בבלי קידושין יד,ב** ... דתניא: המוכר עצמו - נמכר לשש ויתר על שש, מכרוהו ב"ד - אינו נמכר אלא לשש; המוכר עצמו - אינו נרצע, מכרוהו ב"ד - נרצע; מוכר עצמו - אין מעניקים לו, מכרוהו ב"ד - מעניקים לו; המוכר עצמו - אין רבו מוסר לו שפחה כנענית, מכרוהו ב"ד - רבו מוסר לו שפחה כנענית; רבי אלעזר אומר: זה וזה אינו נמכר אלא לשש, זה וזה נרצע, וזה וזה מעניקים לו, וזה וזה רבו מוסר לו שפחה כנענית.

אל-האלהים – מכלתא משפטים נזיקין ב (אדון הע"ע) צריך שימלך במוכרו (בית דין) שמכרוהו לו,

אל-האלהים – מקף בתפקיד רב-מצב בהחלטת בית הדין: (א) אפשר לרצוע (ב) אי אפשר לרצוע

אל-האלהים - מונח זקף-קטן במלה אחת – כעין מידה ריבה ריבה הכל, מרבה כל בית דין של שלושה, לא רק בית הדין שבו נמכר.

רמב"ם פרנקל מפתח לב"ד של שלשה. משמע דלא דוקא לפני אותם הדיינים שמכרוהו, ואף על גב דטעמא כדי שימלך במוכרו, כל ב"ד נקרא מוכרו (ספר קנין פירות).

רמב"ם הלכות עבדים פ"ב,ה"א היתה לעבד שפחה כנענית ולו ממנה בנים ולרכו אין אשה ובנים אינו נרצע שנאמר כי אהבך ואת ביתך, לרכו אשה ובנים ולו אין אשה ובנים אינו נרצע שנאמר אהבתי את אדוני את אשתי ואת בני, הוא אוהב את רבו ורבו אינו אוהבו אינו נרצע שנאמר כי טוב לו עמך, רבו אוהבו והוא אינו אוהב את רבו אינו נרצע שנאמר כי אהבך, הוא חולה ורבו אינו חולה אינו נרצע שנאמר כי טוב לו עמך, רבו חולה והוא אינו חולה או שהיו שניהם חולים אינו נרצע שנאמר כי טוב לו עמך עד שיהיו שניהם בטובה.

רמב"ם הלכות עבדים פ"ג,ה"י (כא,ה) ואם אמר יאמר העבד עד שיאמר וישנה, **העבד** עד שיאמר כשהוא עבד אבל אם אמר אחר שש אינו נרצע עד שיאמר וישנה בסוף שש בתחלת פרוטה אחרונה, כיצד כגון שנשאר מן היום שוה פרוטה מדמי מכירתו או יתר מעט, אבל אם נשאר פחות משהו פרוטה הרי זה כאומר אחר שש. (לכתחילה נמכר רק אם שווי הגניבה ממליע שוויו, וצריך לחשב תקופת זמן שלעבד זה שווה פרוטה). **רש"י הירש דברים טו** ... האדון יכול לדרוש ממנו רק עבודה של שכיר יום, ולפיכך יש להניח שמחיר העבד נקבע על פי שכרו של שכיר יום העובד במשך שש שנים והנדרש לעבודה רק בשעות היום.

והנישו אדניו – לפי פשט המשנה [קדושין כא,ב] (ראה להלן **תורה תמימה הערה נב**) יש לעיין מה מעמדו של העבד העברי בין סיום שש שנות העבדות ובין זמן רציעת אדנו. כיצד אדונו עד סוף שש שנים נהיה אדונו גם בשעת הגשת הסוגיה לבית הדין. ולרמב"ם אמירת העבד גרמה להמשך הקנין.

והנישו אדניו – מהפך פשטא, מוציא מפשט הכתוב וכאשר יגיש לב"ד, ב"ד יפסוק בהתאם לנסיבות. בתנאים הבאים אין רציעה: (א) בן יורש עבד, (ב) אדון העבד בלי אשה ובלי בנים (מכל מיני סיבות), (ג) אין לעבד עברי אשה ובנים (ד) אדונו לא אוהבו (ה) העבד לא אוהב אדונו (ו) האדון /ואו העבד אינם בריאים (ז) בעת אמירתו להיות עבד נשאר פחות משהו פרוטה מדמי מכירתו (ח) לא חזר ואמר (ט) אמר אחר שש שנים.

רש"י (ו) ... אל-הדלת או אל-המזוזה - יכול שתהא המזוזה כשירה לרצוע עליה, תלמוד לומר: (**דב ראה טו,יז**) **ונתתה באזנו ובדלת** - בדלת ולא במזוזה; הא מה תלמוד לומר **או אל-המזוזה**? הקיש **דלת למזוזה**: מה **מזוזה** מעומד, אף **דלת** מעומד (ראה מכיל' משפטים נזיקין ב).

אל-המזוזה – מקף בתפקיד רב-מצב, (א) דלת קבועה במזוזה, (ב) דלת בלי מזוזה (**רמב"ם הלכות עבדים פ"ג,ה"ט**)

אל-המזוזה – אתנה, מגביל למזוזה העומדת בבנין, היינו מועמד, קבועה בבנין - אינה עקורה, כפסק **רמב"ם ה"ע פ"ג,ה"ט**, וכפ' **כסף משנה ה"ע פ"ג,ה"ט** ... ומה מזוזה כשהיא עומדת וכו'. בפ"ק דקידושין שם שומע אני בין עקורה בין שאינה עקורה ת"ל מזוזה מה מזוזה מעומד כלומר דבלאו הכי לא מיקרי מזוזה (לענינו, מזוזה נקראת כך רק כשהיא קבועה מועמד בתוך בנין) אף דלת נמי מעומד:

או אל-המזוזה – או – טפחה, כפותחת טפח להתאפיין מהכתוב אחריה וזהו הקשת דלת למזוזה, תלמד ממזוזה על מגבלותיה אל דלת עם אותן מגבלות. כפ"רש"י הא מה תלמוד לומר **או אל-המזוזה**? הקיש **דלת למזוזה**: מה **מזוזה** מעומד, אף **דלת** מעומד.

אל-הדלת – מקף, בתפקיד רב-מצב (טט - א) בין דלת ומזוזה של אדון (טט - ב) בין של כל אדם, (**רמב"ם ה"ע פ"ג,ה"ט**) **רמב"ם פרנקל מפתח** בין של כל אדם – שהרי לא כתוב דלתו (**ערוך השולחן הל' יובל ס' מה, אות יג**)

והנישו אל-הדלת או אל-המזוזה - **הדלת** – זקף-קטן שתי הלכות בשעה שעומדים לרצוע את העבד (א) העמדת העבד ע"י האדון ליד מזוזה או ליד דלת (ב) רציעה רק בדלת.

(**רמב"ם הלכות עבדים פ"ג,ה"ט**) ... ולא נאמר מזוזה אלא שיהיה עומד בין אצל דלת בין אצל מזוזה ופי' **לחם משנה** שיש הלכת העמדת העבד ע"י האדון בין במזוזה ובין בדלת. **ואפשר** כי טעם קדמא במלת **וְרָצַע**, מלמד כי יש להקדים לרציעה דברי מוסר לעבד עברי שאולי יתחרט, כמאמר רבי שמעון (**בבלי קדושין כב,ב**), ... אמר הקדוש ברוך הוא: דלת ומזוזה שהיו עדים במצרים, בשעה שפסחתי על המשקוף ועל שתי המזוזות ואמרתי כי לי בני ישראל עבדים - ולא עבדים לעבדים, והוצאתים מעבדות לחירות, והלך זה וקנה

ב"ה טוב טעם ודעת למדני (טו"ד"ל) כי במצוות האמנותי – תהלים קי"ט, שם; טעמי המקרא והתורה שבעל-פה, התשע"ט; **תפצית ההשערות**, **אתנה**, **סלוק** = סוף-פסוק (נקראים קיסרים ותפקידים) – להגביל; מונח – רבוי; **מהפך פשטא** – מוציא פשט; **מרכא** = מאריך, רבוי; **דגא** – מצרף; **תביר** – מחלק, ממעט, לא ממש; **טחא** = טחא – שני משמעות, רבוי מתפצט; **מרכא טחא** – קב' שעשויה לגדול, יתור לרבות, מכל מקום; **דגא תביר טחא** – קבוצה עם הלכה שוה לפרטיה; **מרכא תביר טחא** – קבוצה עם הלכה לא שוה לפרטיה; **תביר מרכא טחא** – קבוצה שההלכה חלה רק על חלק מפרטיה; **מקא** – ב"ב בורר לימוד אחד מרב אפשרויות; **פסק ו** – סדור שנחלק, השלם והחלק נדרשים; **זקא סגול** – מוסיף מהענין על הענין או גורע ממנו; **פשטא** – פשוט, 1; **זקא-קטן** – 2; **זקא-גדול** – 3; **רביע** – 4; **מנת רביע** – לפחות 4; ... **זקא-קטן** ... **זקא-קטן** בחצי פסוק – הקיש; השלישי: **קדמא** = סדר קדימות; **זולא** = גריש = גרשיים – יוצא מהענין; **קדמא ואולא** – מלמד, רמז לכלל ופרט, רבוי מיעוט) דרוש בפסוק בכנין חלק מ"ג מידות דר' ישמעאל; **תלישא-קטנה** = תרסא – דרוש בפסוק שעור, מחיצה, עקירה, שגגה = שכחה; **תלישא-גדולה** = תלשא – דרוש בפסוק ולפניו שעור מחיצה עקירה שגגה = שכחה; **פז** – דרוש מהפסוק רעיו לנשוא אחר בהלכה:

אדון לעצמו - ירצע בפניהם.

רמב"ם פרנקל מפתח בין אצל דלת בין אצל מזוזה כגון שהמזוזה רחבה כמה אמות דאם לא כן כשעומד אצל המזוזה ממילא עומד אצל הדלת (בשם **ספר קנין פירות על מסכת עבדים**)

(שם' מש' כא, 1) והגישו אדניו אל-האלהים והגישו אל-התלת או אל-המזוזה ורצע אדניו את-אזנו במרצע ועבדו לעלם: **ס בבלי קידושין יד, ב** ... מדמיצט רחמנא גבי מכרוהו ב"ד **(שם' מש' כא, 1)** ורצע אדניו את-אזנו במרצע, (טט – א) את-אזנו – מקף בתפקיד רב-מצב) (טט – א) אזנו שלו (של ע"ע שמכרוהו ב"ד) – (טט – ב) ולא אזנו של מוכר עצמו (למאן דאמר שמוכר עצמו לא נרצע). **רש"י (ו)** ... **(שם' מש' כא, 1)** ורצע אדניו את-אזנו – הימנית. או אינו אלא השמאלית? תלמוד לומר: 'אזן' 'אזן' לגזירה שוה, שנאמר במצורה: **(ו' מצורה יד, ד)** תעוד און ... **הקמנית**. הערה לימוד ג"ש ממצורה, שיכול להיות בכל ישראל ולא מכהן **(שם' תצוה כט, ב)** כי אפשר לדחות שמדובר בכהנים, ימי מילואים, קדשים.

(שם' מש' כא, 1) ורצע – קדמא אדניו את-אזנו במרצע – מהפך פשטא זקא-קטן, שתי דרשות, אחת היוצאת ממשוטו של מקרא, ואחת כפשוטו של מקרא. נדון תחילה בדרשה היוצאת ממשוטו של מקרא.

תורה תמימה (כא, 1) ורצע אדניו – הנרצע נקנה ברציעה, דכתיב ורצע אדוניו את אזנו במרצע ועבדו לעולם⁽²⁾ [קדושין כ"א ב']:
תורה תמימה הערה נב ברמב"ם פ"ג ה"ב מעבדים לא כתב מפורש כלשון המשנה נקנה ברציעה כמו שכתב בפסוק הקודם שנקנה בכסף אלא כתב שאם עבד שש ולא רצה לצאת הרי זה נרצע ועובד עד היובל וכו', ונראה דשינה מלשון המשנה דלא ליהוי במשמע שצריך לעשות בו קנין ממש בזה, יען כי באמת עבודתו זו שלאחר הרציעה היא רק המשך עבודה מתחילת מכירתו, כמשמעות הלשון **(כא, 7) ואם-אמר יאמר העבד וגו'**, וענין הרציעה הוא מטעם אחר, כמבואר בדרשות הבאות, שהוא ענין עונש על השתעבדותו מעצמו לעולם, ודו"ק:

מקודם דרשנו קדמא בענין של מוסר לעבד עברי, אפשר כי לענין הלכה טעם קדמא במלת **ורצע** מלמד כי עד כאן **אדניו** היה מכוון קנין כסף, וקנין זה נגמר בתום שש שנות עבודתו. היות והעבד מבקש המשך שיעבוד, יש לעיין לפי פשט המשנה מהו בזמן בין סוף שש שנים ובין הקנין היוצא דופן ברציעת האזן לעומת קנין תורני (כסף, שטר, מתנה, חליפין, משיכה, חזקה). לפי תורה תמימה הרמב"ם סבור שאין צורך לעשות בו קנין ממש, ועבודתו אחר הרציעה היא המשך עבודה מתחילת מכירתו. הרציעה היא עונש על השתעבדותו מעצמו לעולם. כלומר הקנין בא בגלל יתור העבד על חירותו, קנין שאינו כפשוטו של כל קנין תורני. אפשר כי תבנית הטעמים מהפך פשטא של **אדניו את-אזנו** מוציאה מן הפשט של המשנה שנעשה קנין חדש ומלמדת כרמב"ם שאין כאן קנין חדש אלא עונש על שרצה להמשיך בעבודתו.

רמב"ם הלכות עבדים פ"ג, ה"ט ... האדון הוא שרוצע בעצמו שנאמר ורצע אדוניו לא בנו ולא שלוחו ולא שליח ב"ד, ואין רוצעין שני עבדים כאחד שאין עושין מצות חבילות חבילות. **רמב"ם פרנקל ספר הליקוטים** בשם רדב"ז אף על גב דאין רציעה ממנין מצוות, מכל מקום מצווה הכתובה היא דכתיב **(שם' מש' כא, 1) ורצע אדניו את-אזנו** ואפילו מצוות דרבנן אין עושין חבילות חבילות.

תורה תמימה ורצע אדניו – אדוניו ולא שלוחו⁽²⁾ [ירושלמי קדושין פ"ב ה"א]:

תורה תמימה הערה נג מדייק יתור הלשון **אדניו**, אחרי דעלי' קאי (כי כבר הזכירו קודם), סיכום דרשה **אדניו את-אזנו במרצע** – מהפך פשטא זקא-קטן, שתי דרשות, (א) כפשוטו של מקרא, מיתור מלת אדניו, שחובת הרציעה היא על האדון שהיה עד עתה ולא ע"י שליח כמו בכל קנין תורני אחר (כסף, שטר, מתנה, חליפין, משיכה, חזקה). אפשר שיש בזה גם מסר לאדון שבני ישראל עבדי ה', בקנין הראשון האדון עשה טובה לעבד כי בכך שילמו את חוב העבד על הגבנה. אפשר שמעבר לכך זה לא ממש ראוי.

(ב) יוצא ממשוטו של מקרא, היינו מוציא מן הפשט של המשנה שנעשה קנין חדש ומלמד כרמב"ם שאין כאן קנין חדש אלא עונש על שרצה להמשיך בעבודתו.

תורה תמימה במרצע – תניא, רבי אומר מרצע, מה מרצע מיוחד של מתכת אף כל דבר שהוא של מתכת⁽²⁾ [קדושין כ"א ב']:

תורה תמימה הערה נט לאפוקי מדעת ר' יוסי דאפילו בקוין ובכל דבר של עץ שרי לרצוע, ונתפרש טעמייהו בגמרא, ולפינו יתבאר אי"ה ענין זה כפ' ראה בפסוק ולקחת את המרצע, כי שם מקומו, וקיי"ל כרבי:

בבלי קידושין כא, ב ... תנו רבנן: מרצע – אין לי אלא מרצע; מנין לרבות הסול, והסירא (כלי עץ), והמחט, והמקדח, והמכתב (כלי מתכת)? ת"ל: **(דב' דאה טו, ז) ונקחת** – לרבות כל דבר שנקח ביד (ע"פ רש"י למעט סם שאינו נוקח מכה אדם אלא מאילו), דביר ר' יוסי בר' יהודה; רבי אומר: מה מרצע מיוחד של מתכת, אף כל של מתכת. ד"א: המרצע – (הגהת עוז והדר לא גרסינן להביא) המרצע הגדול. **(שם' מש' כא, 1) במרצע** – זקא-קטן בתפקיד של שתיים, (א) תוצאת דרשת רבי בכלל ופרט כל של מתכת (ב) (ע"פ הגהת עוז והדר מוסיף) המרצע הגדול ... מיוחד שבמרצעין.

ולקחת את-המרצע – מונח רביע, לפחות ארבע, כדרשת ר' יוסי בר' יהודה לרבות הסול, והסירא, והמחט, והמקדח, והמכתב.

(דב' דאה טו, ז) ונקחת את-המרצע ונתתה באזנו ובדלת ותנה לה עבד עולם ואף לאמתה תעשה-בן:

ולקחת את-המרצע – מקף כרב-מצב איך דורשים (א) דרוש בכלל ופרט כרבי (ב) דרוש ברבוי ומיעוטי כר' יוסי בר' יהודה **ולקחת את-המרצע** – מקף כרב-מצב במה רוצעים, **ספרי ראה פסקא קב"ז** רבי ישמעאל אומר בשלשה מקומות הלכה עוקפת המקרא (טט – א) ... התורה אמרה **(שם' מש' כא, 1) במרצע** (טט – ב) והלכה אמרה בכל דבר.

רמב"ם הלכות עבדים פ"ב, ה"ב אדון שמת אם הניח בן זכר הרי העבד עובד הבן עד סוף השש ...

רמב"ם הלכות עבדים פ"ג, ה"ז אף על פי שהניח בן אין הנרצע עובד את הבן מפי השמועה למדו **ועבדו** לו ולא לבנו (למרות שירשו.

טעם טחא כמשנה משמעות) **לעלם** לעולמו של יובל, נמצאת למד שהנרצע אינו קונה את עצמו אלא ביובל וכמיתת האדון.

לעלם – סלוק מגביל העבדות של הנרצע לעולמו של יובל ולא מעבר לכך. כפ' **רש"י (ו)** ... **ועבדו לעלם** – עד היובל **(ו' בהר כה, 1)**. או

אינו אלא לעולם כמשמעות? תלמוד לומר **(ו' בהר כה, 1) ואיש אל-משפחתו תשביו** – מגיד, שחמשים שנה קרויים 'עולם'; ולא שיהא עובדו חמשים שנה, אלא עובדו עד היובל, בין סמוך בין מופלג. **(ו' בהר כה, 1) [י] וקדשם את שנת החמשים שנה וקראתם דרוך בארץ לכל-ישריה יובל הוא ותנה להם ושבתם איש אל-אחוזו ואיש אל-משפחתו תשביו** :

ב"ה טוב טעם ודעת למדני מטוד"ל) כי במצוותך האמתי – תהלים ק"ט, שם: טעמי המקרא התורה שבעל פה, התשע"ט; **תפצית ההשערות**: **אתנה**, **סלוק** = סוף-פסוק (נקראים קיסרים ותפקידים) – להגביל; **מונה** – רבוי; **מחך** – פשט; **מרכא** = מאריך; **רבו**; **דרגא** – מצרף; **תביר** – מחלק; **ממעט**: לא ממש; **טפחא** – שני משמעות, רבוי מתפשט; **מרכא טפחא** – קב ששועיה לגדול, יתור לרבות, מכל מקום; **דרגא תביר טפחא** – קבוצה עם הלכה שוה לפרטיה; **מרכא תביר טפחא** – קבוצה עם הלכה לא שוה לפרטיה; **תביר מרכא טפחא** – קבוצה שההלכה חלה רק על חלק מפרטיה; **מקף** – בד"כ בורר לימוד אחד מרב אפשרויות; **פסק** – סדור שנחלק, השלם והחלק נדרשים; **ורקא סגול** – מוסיף מהענין על הענין או גורע ממנו; **פשטא** – פשוט, 1; **זקף-קטן** – 2; **זקף-גדול** – 3; **רביע** – 4; **מינת רביע** – לפחות 4; ... **זקף-קטן** ... **זקף-קטן** בחצי פסוק – הקיש; השלישית: **קדמא** – סדר קדמות; **אולא** = **גריש** = **גרשיים** – יוצא מהענין; **קדמא ואולא** – מלמד, רמז לכלל ופרט, רבוי מיעוט) דרוש בפסוק בכנין חלק מ"ג מידות דר' ישמעאל: **תלישא-קטנה** = **תרסא** – דרוש בפסוק שעור, מחיצה, עקירה, שגגה = שכחה; **תלישא-גדולה** = **תלשא** – דרוש בפסוק ולפניו שעור מחיצה עקירה שגגה = שכחה; **פז** – דרוש מהפסוק רעיו לנשוא אחר בהלכה:

1.5 שמות משפטים כא,א (התשע"ה)

שמות משפטים כא,טז: **וַיִּגְבַּה אִישׁ וּמִקְרֹו וְנִמְצָא בְּיָדוֹ מוֹת יוֹמָת:**

(**דברים תצא כד, ז**) **פי-ימצא איש גבב גפש מאחיו מבני ישראל והתעמר-בו ומקרו ומת הגבב ההוא ובערת הרע מקרבך: ס**

בבלי סנהדרין פה,ב (הסברים בסוגריים ע"פ עורכי שו"ת שו"ת)

משנה. הגונב נפש מישראל אינו חייב עד שיכניסנו לרשותו, רבי יהודה אומר: עד שיכניסנו לרשותו וישתמש בו, שנאמר (**דב' תצא כד, ז**) **והתעמר-בו ומקרו**. הגונב את בנו, רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה מחייב, וחכמים פוטרין. גנב מי שחציו עבד וחציו בן חורין - רבי יהודה מחייב, וחכמים פוטרין.

שמות משפטים כא,טז: **וַיִּגְבַּה אִישׁ וּמִקְרֹו וְנִמְצָא בְּיָדוֹ מוֹת יוֹמָת:**

דברים כי-תצא כד, ז: כי-ימצא איש גבב גפש מאחיו מבני ישראל והתעמר-בו ומקרו

ומת הגבב ההוא ובערת הרע מקרבך: ס

גמרא. ותנא קמא לא בעי עימור? - אמר רבי אחא בריה דרבא: עימור פחות משהו פרוטה איכא בינייהו:

בעי רבי ירמיה: גנבו ומכרו ישן, מהו? מכר אשה לעוברת מהו? יש דרך עימור בכך, או אין דרך עימור בכך? - ותיפוק ליה דליכא עימור כלל! - לא צריכא, ישן - דוגא עליה (נשען עליו), אשה - דאוקמא באפי זיקא (הקיימה כמגן רוח ועיבורה מגדיל את המגן), דרך עימור בכך או אין דרך עימור בכך, מאי? - תיקו.

בעזרת עורך "**שו"ת שו"ת**" פשט הכתוב: גנב איש או אשה, נמצא ברשותו של גנב, התעמר בו (=השתמש בו), מכרו ויצא מרשות הגנב ועל הכל יש עדות - מות יומת.

הכתוב (**דב' תצא כד, ז**) **כי-ימצא** ע"פ עדים לכן הכתוב (**שמ' מש' כא,טז**) **וְנִמְצָא בְּיָדוֹ** יתר לדרשה שלומדים ממנה למעט מהחיוב את המצוי תדיר. נסביר זאת בשלבים ע"פ תבנית הטעמים של (**שמ' מש' כא,טז**) **וּמִקְרֹו וְנִמְצָא בְּיָדוֹ** - תביר מרכא טפחא, בתפקיד קבוצת פרטים הקשורה לנושא ואשר על חלק מפרטיה לא חל הנושא.

וְנִמְצָא בְּיָדוֹ - מרכא טפחא כיתור לרבות על הפשט, מצבים שבהם הגנב מלהתחילה מצוי תדיר ברשות הגונב: אב הגונב בנו, רב הגונב תלמידו, אדון הגונב עבדו, ומרבה עליהם גונב עבד של אחר, גונב חצי עבד (שלא היו מצויים תדיר תחת ידו). ופ'רש"י מלמל (**דב' תצא כד, ז**) **ההוא** שממעט החיוב לגנב שגונב אדם חפשי ולא גונב עבדו, וכן גונב עבד של אחר, גונב חצי עבד (ר' יהודה מחייב, חכמים פוטרין).

וּמִקְרֹו וְנִמְצָא בְּיָדוֹ - תביר מרכא טפחא, כעין קבוצת פרטים הקשורים לנושא אחד, כאן עדות על גונב איש ומכרו, שההלכה שאח"כ **מוֹת יוֹמָת** לא חלה עליהם. ממעט מצבים של מי שהיה תדיר תחת ידו וגנבת עבד של אחר וחצי עבד מלהיות נידון במיתה, כנזכר לעיל.

עורך "שו"ת שו"ת" (פ,א,2) עד כאן דנה הגמרא בפסוקים שכתוב בהם עונש מיתה בגונב נפש. עכשו דנה הגמרא היכן כתוב האזהרה לעבירה זו: **בבלי סנהדרין פו,א** אזהרה לגונב נפש מניין? רבי יאשיה לומד מעשרת הדברות (**שמ' יתרו כ"ג**) **ס לא תגנב** ס, ר' יוחנן לומד מ-**(ו' בהר כה,מב)** **לא ימקרו ממקרת עבד**

שמות יתרו כ"ג: לא תרצח ס לא תנאף ס לא תגנב ס לא-תענה ברעך עד שקר: ס

ויקרא בהר כה,מב: כִּי-עֲבָדְתָּ אֱלֹהִים אֲחֵרִים אֲתָם מֵאֲרָצֵי מִצְרָיִם לֹא יִמְקְרוּ מִמִּקְרַת עֶבֶד:

ולא פליגי, מר (רבי יאשיה) קא חשיב לאו דגניבה (מונה את הלאו שיש על גניבה, בגנב איש ומכרו), ומר (ר' יוחנן) קא חשיב לאו דמכירה (מונה את הלאו שיש במכירה, בגנב איש ומכרו).

(**דב' שפ' יט,טו**) **לֹא-יִקְוֹם עַד אָחָד בְּאִישׁ לְכַלְעוֹן וּלְכַלְחָטָת בְּכָל-חֻטָּאת בְּכָל-חֻטָּאת אֲשֶׁר יִחַטֵּא עַל-פִּי שְׁנֵי עֲדָיִם אֵו עַל-פִּי שְׁלֹשֶׁה-עֲדָיִם יִקְוֹם דָּבָר:**

בבלי סנהדרין פו,א (סוף ע' 2 בשו"ת שו"ת) ... איתמר, עידי גניבה ועידי מכירה בנפש שהוזמו, חזקיה אומר: אין (העדים המזומים) נהרגין, (**פו,א,3** בשו"ת שו"ת) רבי יוחנן אומר: נהרגין (מדין "כאשר זמם"). חזקיה דאמר כרבי עקיבא, דאמר (**דב' שפ' יט,טו**) **דָּבָר** (אין

נחשבת עדות אלא עם מעידים על דבר שלם, כאן עדות על גניבת אדם ומכירתו) ולא חצי דבר (לחזקיה: כל כת מעידה רק חצי דבר. כת אחת מעידה על גניבת אדם ולא על מכירתו וזה לא מחייב את הנתבע מיתה. וכת אחת מעידה על מכירה בלי גניבה וזה לא מחייב הנתבע מיתה שיכול לטעון שהנמכר היה עבדו. ולכן אין עדותם מתקבלת לחייבו מיתה, ואם הוזמו אין נהרגים, כי נהרגין מדין "כאשר זמם" רק עם עדים שהיה בעדותם לחייבו מיתה, לולא הוזמו).

ורבי יוחנן אומר: כרבנן, דאמרי: (דב' שפ' יט,טו) דָּבָר - ואפילו (עדות על) חצי דבר

(הכשירה התורה עדות של תחות עדים על חלקים שונים של המעשה. אם העדות לא מוזמת היא מחייבת את הנידון (כאן במיתה). ואם מוזמת היא מחייבת את העדים (כאן במיתה מדין "כאשר זמם"). ע"פ הערה 24 (**פו,א,3**) בד"כ חכמים מודים ש"דבר" ממעט "חצי דבר" אבל בעדויות על גניבת נפש ועל מכירתו, כל מעשה בא בזמנו ולא ביחד, העדות על הגניבה היא "דבר" שלם כי זה מה שאפשר היה לראות באותה שעה, והעדויות על המכירה היא "דבר" שלם כי זה מה שאפשר היה לראות באותה שעה (ע"פ רשב"ם ב"ב נ"ו,ב; תוס' ב"ק ע"ב).

ע"פ הערה 25 (**פו,א,3**) החידוש בדעת ר' יוחנן הוא שעדי גניבה חייבים כשהוזמו, אף שלא הועילה עדותן לחייב הנידון עד שבאו עדי המכירה (ע"פ רמב"ן).

רבי יוחנן אומר: נהרגין, גניבה אתחלתא דמכירה היא.

תחילת עבירת המיתה במכירה. כי חיוב המיתה הוא על שני המעשים. גניבה ומכירה.

הגנב נפש אינו חייב מלקות על הגניבה, כי (שמ' ית' כ), "לא תגנב" הוא לאו הניתן לאזהרת בית דין לדעה זאת וממילא העדים המעידים על הגניבה אינם יכולים לומר להלקותו באנו, שעדותם מתקבלת רק כדי להורגו, אם יעידו אח"כ עדים על המכירה. הלכן אם הוזמו - נהרגים. ואף על פי שעדות הגניבה ועדות המכירה אינן מועילות לשום דבר כל אחת בפני עצמה, מקבלים שתי העדויות ומחייבים על פי שתיהן מיתה. כי רבי יוחנן סובר כחכמים המכשירים גם עדות שהיא "חצי דבר".

ורבי יוחנן אומר: כרבנן, דאמרי: דבר - ואפילו חצי דבר. ולכן גם עדי גניבה נהרגין אף שעשו חצי דבר, אבל זה מותנה כלהלן:

וְגִבַּב - טעם קדמא רומז כי גניבת הגנב היא אתחלתא (השלב המוקדם - ההתחלה) של המכירה כמסקנת רבי יוחנן אומר: **נהרגין, גניבה**

אתחלתא דמכירה היא. ובנוסף טעם קדמא רומז על סדר קדימות בעדות כנדרש ע"י רב אסי ב-**(סנה' פו,ב)** כי עדי גניבה חייבים להעיד לפני

ב"ה טוב טעם ודעת למדני (טש"ד) כי במצוותך האמנית – תהלים קי"ט, שם; טעמי המקרא והתורה שבעל-פה, התשע"ט; **הפצית ההשערות: אתנת, סלוק = סוף-פסוק** (נקראים קיסרים ותפקידים) – להגביל; מונח – רבוי; מהפך פשוט – מוציא מפשט; מרכא = מאריך, רבוי; דרגא – מצרף; תביר – מחלק, ממעט, לא ממש; טפחא = טרחא – שני משמעות, רבוי מתפשט; מרכא טפחא – קב' שעשויה לגדול, יתור לרבות, מכל מקום; דרגא תביר טפחא – קבוצה עם הלכה שוה לפרטיה; מרכא תביר טפחא – קבוצה עם הלכה לא שוה לפרטיה; תביר מרכא טפחא – קבוצה שההלכה חלה רק על חלק מפרטיה; מקף- בד"כ בורר לימוד אחד מרב אפשרויות; פסק ו – סדור שנחלק, השלם והחלק נדרשים; זרקא סגול – מוסיף מהענין על הענין או גורע ממנו; פשטא – פשוט, 1; זקף-קטן – 2; זקף-גדול – 3; רביע – 4; מנת רביע – לפחות 4; ... זקף-קטן ... זקף-קטן בחצי פסוק – היקש; השלישיה: (קדמא – סדר קדימות; אזלא = גרש = גרשיים – יוצא מהענין; קדמא ואזלא – מלמד, רמז לכלל ופרט, רבוי מיעוט) דרוש בפסוק בכנין חלק מ"ג מידות דר' ישמעאל; תלישא-קטנה = תרסא – דרוש בפסוק ששור, מחיצה, עקירה, שגגה = שכחה; תלישא-גדולה = תלשא – דרוש בפסוק ולפניו ששור מחיצה עקירה שגגה = שכחה; פז – דרוש מהפסוק רעיון לנשוא אחר בהלכה:

עדי מכירה, גם כדי לחייב הנידון וגם שרק אם העידו כסדר, אם הוזמו – יהרגו, אחרת אם הוזמו לא יהרגו.

אִישׁ וּמְכָרוֹ וְנִמְצָא בְיָדוֹ – דרגא תביר מרכא טפחא, כעין קבוצת פרטים הקשורים לנושא אחד, כאן עדות על גונב איש ומכרו, שההלכה שאח"כ **קוֹת יִבְנֶה** שווה לגביהם. תבנית טעמים זאת משמשת כאן בתפקיד של הצטרפות הפרטים לענין אחד, כאן צירוף של כת עדי גניבה המעידה על גניבת הנגנב, לכת עדי מכירה המעידה על מכירת הנגנב ואם לא הוזמו הנידון נהרג על פי עדותם. ואם שתי כתות העדים הוזמו נהרגין מדין "כאשר זמם".

כאן הדבר מתאים לר' יוחנן האומר כי העבירה הגורמת למיתת בי"ד היא המכירה של הנגנב ולכן עדי הגניבה שהוזמו מצורפים לעדי המכירה שהוזמו וכולם נענשים במיתה שרצו לגרום לנאשם ונהרגין.

שמות משפטים כא, יט:

אִם-יָקוּם וְהִתְחַלֵּךְ בַּחַיִּיז עַל-מִשְׁעָנָיו וְנִקְּחָה הַמִּכָּה

רַק שְׂבָתוֹ יִתֵּן וְרַפְּאָ וְרַפְּאָ ס

בבלי בבא קמא פגב, (מתני'). החובל בחבירו - חייב עליו משום חמשה דברים: בנזק, בצער, בריפוי, בשבת, ובושת. בנזק כיצד? סימא את עינו, קטע את ידו, שיבר את רגלו, רואין אותו כאילו הוא עבד נמכר בשוק, ושמיין כמה היה יפה וכמה הוא יפה. צער - כואו (או) בשפוד או במסמר, ואפילו על ציפורנו מקום שאינו עושה חבורה, אומדין כמה אדם כיוצא בזה רוצה ליטול להיות מצטער כך. ריפוי - הכהו חייב לרפאותו; עלה בו צמחים, אם מחמת המכה - חייב, שלא מחמת המכה - פטור; חיייתה ונסתרה חיייתה ונסתרה - חייב לרפאותו, חיייתה כל צורכה - אינו חייב לרפאותו. שבת - רואין אותו כאילו הוא שומר קישואין, שכבר נתן לו דמי ידו ודמי רגלו. בושת - הכל לפי המבייש והמתבייש.

ירושלמי סנהדרין הנשרפין פ"ה ה"א (וילנה מו מז) שמות משפטים כא, יט רַק שְׂבָתוֹ יִתֵּן - מרכא תביר טפחא, כעין קבוצת פרטים הקשורים לנושא והשוניים בהלכותיהם לגבי הנושא. כאן אמדוהו לחיים או אמדוהו למיתה. מכאן כפועל יוצא הדין בגמרא על אומדני טעות ותשלומים במצבים השונים.

טט - **רַק שְׂבָתוֹ יִתֵּן** – מרכא תביר טפחא, כעין קבוצת פרטים הקשורים לנושא והשוניים בהלכותיהם לגבי הנושא. יש הבדל בין תשלום לאיש חפשי ובין תשלום לעבד עברי. לישראל חפשי יתן כל דמי ביטולו ממלאכה, ודמי רפואה ראה להלן.

ראב"ע פירוש הקצר וטעם **רַק שְׂבָתוֹ יִתֵּן** - **שְׂבָתוֹ** בביתו ולא יתעסק במלאכה. והגאון אמר (רס"ג תורה) שפירושו: שביתו מאומנותו. והראשון נכון בדקדוק; והטעם, שיתן כדי שְׂבָתוֹ ממלאכתו, ושכר הרפואות והמרפא. והם שנים, והם 'שבת' ו'ריפוי'. ועוד עמהם שלשה, קיבלנום מאבותינו, והם 'בשבת' ו'יצעור' ו'נזק' (ראה ב"ק פגב). **רמב"ן** ואמר: **רַק שְׂבָתוֹ יִתֵּן וְרַפְּאָ וְרַפְּאָ**: ולא אמר 'שבתו ורפואתו יתן' - להגיד שיתן השכר לרופאים וירפאו אותו, ולא יוכל לתבוע שיתן לו השכר והוא יעשה בו דברים אחרים, רק **וְרַפְּאָ** בו על כל פנים.

עבד עברי הוא בכלל איש אבל על חבלה בו

שיטה מקובצת מסכת כתובות דף סה עמוד ב

רא"ש שלה. למ"ד בהחובל דקוטע יד עבד עברי של חברו יתן הכל לעבד וילקח בהן קרקע והרב אוכל פירות אתי שפיר דהכא נמי הכל לאשה וילקח בהן קרקע ובעלה אוכל פירות אבל למ"ד יתן שבת גדולה לעבד ושבת קטנה לרב צריך לחלק בין עבד לאשה דעבד הואיל וקנאו בדמים תקנו לרב שבת קטנה אבל גבי אשה דמה שמעשה ידיה שלו תקנה דרבנן הוא לא תקנו לו שבת. ע"כ. הרא"ש ז"ל:

חידושי הר"מ מסכת בבא קמא דף פו עמוד א

רבא אמר כו'. תוס' דחו גירסת הגאונים הכל לעבד דשבת קטנה למה לא יהיה לרב ע"ש. ולע"ד נראה דהא בהמה דהדקה באינדרונא קי"ל דפטור דבטול מלאכה אינו אלא כמניעת ריוח וכמבטל כיסו דפטור, רק באדם גלי קרא דחייבים בשבת דידיה. וא"כ בעבד למה ישלם החובל כלל שבת לרבו או נגר רבו הוי כשבת דבהמה שביטל ממונו ושורו ממלאכה, וע"כ הטעם דהא העבד הוא אדם בפני עצמו וחייבים לו בשבת וממילא מה שקנה עבד קנה רבו ובחייב שלו וזכה הרב ומטעם חייב דעבד כנ"ל. אבל לא בשביל חייב שלו כנ"ל. וזה שפיר בעבד כנעני משא"כ בעבד עברי של חברו דאף דצריך לעשות מלאכה אבל ריוח זה שע"י חבלה אין הרב זוכה בו כלל. וא"כ הא מצד שיתחייב לרבו ע"י מה שמבטל עבדו ממלאכה ע"ז אין חייב כלל כמו בהמתו. רק דנתחייב לעבד ועל ידי כן יזכה בו רבו, והא אין לרבו דעבד עברי בזכות זה שמרויח ע"י חבלה כיון דאי בעי חבל לא מצי כדאמר לקמן (פז א) בבית קטנה כנ"ל. וא"כ ממילא להיפך בשלמא שבת גדולה שהיא פחת שיוי דמים היה סברא דלרב שהיה לו עבד עברי הוה דמים והפסידו, רק דהא היה לו רק על זמן וסגי במה שילקח קרקע ויאכל פירות עד שיצא שש ויש לו תשלומי עבדו. אבל שבת קטנה שאינו חייב כלל לרבו רק לעבד מצד עצמו ואין לרבו זכות כלל. ושפיר הכל לעבד היינו שבת קטנה לגמרי הוי לעבד ושבת גדולה ילקח בהן קרקע ויאכל פירות כנ"ל. ודברי הגאונים ברורים לע"ד:

וְרַפְּאָ וְרַפְּאָ: מרכא סלוק, רבוי והגבלה. **וְרַפְּאָ** – סלוק הגבלת הרפוי רק עד אשר חיייתה (המכה) כל צורכה - אינו חייב לרפאותו. **וְרַפְּאָ** - רבוי הפעמים לרפא כל עוד לא חיייתה המכה כל צרכה כנלמד ב-**המשנה בבלי בבא קמא פגב**, (המכה) חיייתה ונסתרה חיייתה ונסתרה (רבוי המכה) - חייב לרפאותו, היינו שלא ברצף זמן אלא לסרוגין, חלה ההלכה **וְרַפְּאָ וְרַפְּאָ**: – אפשר שזה גם נלמד מכפל המלים.

ב"ה טוב טעם ודעת למדני (טו"ד"ל) כי במצוותך האמיתי – תהלים ק"ט, שם; טעמי המקרא והתורה שבעל-פה, התשע"ט; **הצגת ההשערות: אתנה, סלוק = סוף-פסוק** (נקראים קיסרים הפקידים) – להגביל; מונח – רבוי; **מהפך פשטא** – מוציא מפשט; מרכא = מאריך, רבוי; דהגא – מצרף; תביר – מחלק, ממעט, לא ממש; טפחא = טרשא – שני משמעות, רבוי מתפשט; מרכא טפחא – קב ששעויה לגדול, יתור לרבות, מכל מקום; דהגא תביר טפחא – קבוצה עם הלכה שוה לפרטיה; מרכא תביר טפחא – קבוצה עם הלכה לא שוה לפרטיה; תביר מרכא טפחא – קבוצה שההלכה חלה רק על חלק מפרטיה; מקפה – בד"ב בורר לימוד אחד מרב אפשרויות; פסקו – סדור שנחלק, השלם והחלק נדרשים; **דוקא סגול** – מוסיף מהענין על הענין או גורע ממנו; פשטא – פשוט, 1; זקה-קטן – 2; זקה-גדול – 3; רביעי – 4; מונח רביעי – לפחות 4; ... זקה-קטן בחצי פסוק – הקיש; השלישית: (קדמא – סדר קדימות; אזולא = גריש = גרשיים – יוצא מהענין; קדמא ואזולא – מלמד, רמז לכלל ופרט, רבוי מיעוט) דרוש בפסוק בכנין חלק מ"ג מידות דר' ישמעאל; תלישא-קטנה = תרשא – דרוש בפסוק ששור, מחיצה, עקירה, שגגה = שכחה; תלישא-גדולה = תלשא – דרוש בפסוק ולפניו ששור מחיצה עקירה שגגה = שכחה; פיר – דרוש מהפסוק רעיון לנושא אחר בהלכה:

1.6 שמות משפטים כא,א (התשע"ו)

שמות משפטים כא,כט:

פ [כח] וְכִי-יָצָח שׁוֹר אֶת-אִישׁ אֶוּ אֶת-אִשָּׁה וְנָתַן סִקּוֹל יִסְקְלוּ הַשׁוֹר וְלֹא יִאָּכַל אֶת-בְּשָׂרוֹ וְגַעַל הַשׁוֹר נָקָו: [כט] וְאִם שׁוֹר נִנְחָה הוּא מִתְּמַל שְׁלֹשִׁים וְהוֹעֵד בְּבַעְלָיו וְלֹא יִשְׁמְרֵנוּ וְהִמִּית אִישׁ אֶוּ אִשָּׁה הַשׁוֹר יִסְקְלוּ וְגַם-בְּעַלְיוֹ יוֹמָת: [ל] אִם-כִּפָּר יוֹשֵׁת עַלְיוֹ וְנָתַן פְּדִיָן נַפְשׁוֹ כָּכֹל אֲשֶׁר-יוֹשֵׁת עַלְיוֹ:

בשנת התשע"א עסקנו ב-(כא,כט) וְאִם – פזר מעביר התכונה הנלמדת אחריו למקום אחר: (א) שלש שנה לחזקת בתים ועוד דברים. (ב) וְאִם שׁוֹר נִנְחָה הוּא – פזר תרשא קדמא ואזולא, כעין בנין אב ללמד מנזקי שור המצוי אל נזקי בעלי חיים אחרים.

מבוא להמשך העיון: פסוק (כא,כח) מלמד על שור תם שהרג איש או אשה, פסוק (כא,כט) פותח בכיצד שור תם נעשה מועד ומה ההשלכות מכך. המלים וְהוֹעֵד בְּבַעְלָיו לרש"י שהעידו עליו בבית דין, לתוספות שכבר נעשה מועד. הגמרא מביאה דעות שונות כיצד שור נעשה מועד ו-(רמב"ם פ"י הל' נזקים) פוסק כי בכל אחד מהאופנים הנידונים שור תם נעשה מועד ולא בלשון אלא. למאן דאמר כי מועד לשוורים מועד לבני אדם משמע שהעידו בבעליו בפני בית דין שהוא הזיק שוורים ו/או אנשים בדרכי ההיזק של קרן ותולדותיה, כ-(רמב"ם נזקי ממון פ"ה"ג) והואיל וכל בהמה חיה ועוף שהרגו אדם נסקלין היאך ימצא מועד להרוג עד שישלמו בעליו את הכופר, כגון שהרג שלשה גויים ואחר כך הרג ישראל שהמועד לגויים הרי זה מועד לישראל, או שהרג שלשה ישראל טרפה ואחר כך הרג שלם, או שהרג וברח והרג וברח והרג וברח וברכיעי נתפס שאין הבעלים חייבין בכופר עד שייסקל השור. וכן אם סכן שלשה בני אדם כאחד או הרג שלש בהמות הרי זה מועד להריגה ובעליו משלמין את הכופר. וכן אם הכירו העדים את בעל השור ולא הכירו את השור בפעם ראשונה ושנייה ושלישית וברביעית ראו שורו שהרג ולא היו יודעין אם זה הוא השור שהרג בשלשה פעמים הראשונות או אחר היה, הואיל והועדו הבעלים שיש להם בבקרתם שור שהרג שלשה פעמים היה להם לשמור כל בהמתם ומאחר שלא שמרו משלמין את הכופר.

תבנית הטעמים של נְנַח הוּא – קדמא ואזולא, מלמדת על דרשה בסדר מסוים בפסוק והיא כעין פרט כלל ופרט. לא נבדק האם זה גם כמידת הדרישה בשם זה. הפרט הפותח וְאִם שׁוֹר מתברר בפרט אחד מהפרטים שאחר-כך. אחריה נמצאת (א) בתבנית הטעמים של מִתְּמַל שְׁלֹשִׁים – מונח רביעי, ע"פ (משנה ב"ק פ"א, מ"ד) רמז להמישה נזקי קרן כאב (וארבע תולדות) בשור התם שאחרי שלוש פעמים של אחת מן הפעולות השור נעשה מועד. ועוד אפשר שמלמד על מה ההבדלים בינו ובינו שור תם; (ב) תוכן ותבנית הטעמים של וְהוֹעֵד בְּבַעְלָיו וְלֹא יִשְׁמְרֵנוּ – מהפך פשטא מונח זקה-קטן, מלמד במי העידו בבית הדין ומה היה עליו לעשות בעקבות העדות; (ג) תוכן ותבנית הטעמים של הַשׁוֹר יִסְקְלוּ וְגַם-בְּעַלְיוֹ יוֹמָת: מלמד דין השור שהרג אדם ודין בעליו. יוֹמָת משמעו שאם הוטל כופר כספי על הבעלים של השור, בזה כפרתו. אומדנת הכופר מרומזת בטעם תלישא-קטנה (=תרשא) במלת (כא,כט) שׁוֹר בתחילת הפסוק.

ע"פ [בבלי בבא קמא מ"א] שור תם שנגח אדם ומת הורגים השור. אבל שור מועד (שם שם כ"ג) אִם-כִּפָּר יוֹשֵׁת עַלְיוֹ יִשְׁלַם גַּם כּוֹפֵר יִדְוֹן שִׁישׁ אֹמְדָנָא שֶׁל נִיגָחִים ע"י תם האם ימותו ואז השור ההורג אדם בנגיחה השלישית או הרביעית (מחלוקת מתי נקבעת חזקה) נהיה מועד ומחייב בעליו בכופר. בדפים הבאים בבבלי ב"ק נדרשת אומדנת דמים בבן-הורין שהרגו שור. (כא,כט) שׁוֹר – תלישא-קטנה בתפקיד דרישת שיעורין אִסּוּר הַנָּחָה בַּפְּרוּטָה, אִסּוּר אֲכִילָה בְּכֹזֵית בְּשָׁחִית הַשׁוֹר אַחַר גַּמַּר דִּין עַל בֶּשֶׂר וְעַל הָעוֹר נִלְמַד מ-(כא,כח) אֶת-בְּשָׂרוֹ (שם שם כ"ג) שׁוֹר – תלישא-קטנה (תרשא) רמז על אומדנא של ב"ד על הדמים שישלם המזיק, רבי ישמעאל אומר דמי ניזק, רבי עקיבא אומר דמי מזיק

כיצד השור התם נעשה שור מועד?

[בבלי בבא קמא כ"ג] מתני'. איזהו תם ואיזו מועד? מועד – כל שהעידו בו שלשה ימים, ותם – משיחזור בו שלשה ימים, דברי ר' יהודה; רבי מאיר אומר: מועד – שהעידו בו שלשה פעמים, ותם – כל שיהו התינוקות ממשמשין בו ואינו נוגח. גמ'. מאי טעמא דר' יהודה? אמר אביי: תמול – חד, מתמול – תרי, שלשום – תלתא, ולא ישמרנו בעליו – אתאן לנגיחה רביעית; רבא אמר: תמול מתמול – חד, שלשום – תרי, ולא ישמרנו האידנא – חייב. ור"מ מ"ט? דתניא, א"ר מאיר: [בבלי בבא קמא כ"ג, א] ריחק נגיחותיו חייב, קירב נגיחותיו לא כל שכן;

... [בבלי בבא קמא כ"ג, א] תנו רבנן: איזהו מועד? כל שהעידו בו שלשה ימים, ותם? שיהו התינוקות ממשמשין בו ואינו נוגח, דברי ר' יוסי; ר' שמעון אומר: מועד – כל שהעידו בו שלש פעמים, ולא אמרו שלשה ימים – אלא לחזרה בלבד. אמר רב נחמן אמר רב אדא בר אהבה: הלכה כר' יהודה במועד, שהרי ר' יוסי מודה לו, והלכה כרבי מאיר בתם, שהרי ר' יוסי מודה לו. אמר ליה רבא לרב נחמן, ולימא מר: הלכה כרבי מאיר במועד, שהרי רבי שמעון מודה לו, והלכה כרבי יהודה בתם, שהרי רבי שמעון מודה לו! אמר ליה: אנא כרבי יוסי סבירא לי, דרבי יוסי נימוקן עמו. אבעיא להו: שלשה ימים דקתני, ליעודי תורא או ליעודי גברא? למאי נפקא מינה? דאתו תלתא כיתי סהדי בחד יומא, אי אמרת ליעודי תורא – מייעד, ואי אמרת ליעודי גברא – לא מייעד, מימר אמר השתא הוא דקמסהדו בי, מאי? תא שמע: אין השור נעשה מועד – עד שיעידו בו בפני בעלים ובפני בית דין, העידו בו בפני בית דין ושלא בפני בעלים, בפני בעלים ושלא בפני בית דין, אינו נעשה מועד – עד שיעידו בו בפני בית דין ובפני בעלים;

הבדלים בין השור התם ובין השור המועד

רש"י (כט) מִתְּמַל שְׁלֹשִׁים – הרי שלש נגיחות. וְהוֹעֵד בְּבַעְלָיו – לשון התראה בעדים, כמו "העד העיד בנו האיש" (בר' מג,ג). רבי יוסף בכור שור (ריב"ש) (כט) וְאִם שׁוֹר נִנְחָה הוּא מִתְּמַל שְׁלֹשִׁים – כגון שהוזחק נְנַח משתים או שלש פעמים, למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה (ראה משנה ב"ק ב,ד). וְהוֹעֵד בְּבַעְלָיו – שהתרו והועדו לשמרו; והוא לא שמרו, וְהִמִּית בפשיעתו. הַשׁוֹר יִסְקְלוּ – כמו אותו שלמעלה (שם' מש' כא,כח).

תורה תמימה מִתְּמַל שְׁלֹשִׁים – תנן, איזה הוא מועד, כל שהעידו בו שלשה ימים⁽¹⁾ דכתיב וְאִם שׁוֹר נִנְחָה הוּא מִתְּמַל שְׁלֹשִׁים, תמול מתמול חד, שלשום תרי, וְלֹא יִשְׁמְרֵנוּ האידנא חייב⁽²⁾ [ב"ק כ"ג ב']:

ב"ה טוב טעם ודעת למדני (טטוד"ל) כי במצוותך האמנותי – תהלים קי"ט, שם; טעמי המקרא והתורה שבעל-פה, התשע"ט; **הפצות ההשערות: אתנה, סלוק = סוף-פסוק** (נקראים קיסרים ותפקידם) – להגביל; מונח – רבוי; מהפך פשטא – מוציא מפשט; מרכא = מאריך, רבוי; דרָגָא – מצרף; תביר – מחלק, ממעט, לא ממש; טרָחָא = טרָחָא – שנוי משמעות, רבוי מתפשט; מרכא טפחא – קב' שעשויה לגדול, יתור לרבות, מכל מקום; דרָגָא תביר טפחא – קבוצה עם הלכה שוה לפרטיה; מרכא תביר טפחא – קבוצה עם הלכה לא שוה לפרטיה; תביר מרכא טפחא – קבוצה שההלכה חלה רק על חלק מפרטיה; מקף – בד"ב בורר לימוד אחד מרב אפשרויות; פסק ו – סדור שנחלק, השלם והחלק נדרשים; זרָקָא סגול – מוסיף מהענין על הענין או גורע ממנו; פשטא – פשוט, 1; זקף-קטן – 2; זקף-גדול – 3; רביע – 4; מנת רביע – לפחות 4; ... זקף-קטן בחצי פסוק – הקיש; השלישית: (קדמא – סדר קדימות; אזולא = גריש = גרשיים – יוצא מהענין; קדמא ואזולא – מלמד, רמז לכלל ופרט, רבוי מיעוט) דרוש בפסוק כענין חלק מ"ג מידות דר' ישמעאל; תלישא-קטנה = תרסא – דרוש בפסוק שיעור, מחיצה, עקירה, שגגה = שכחה; תלישא-גדולה = תלשא – דרוש בפסוק ולפניו שיעור מחיצה עקירה שגגה = שכחה; פיר – דרוש מהפסוק רעיון לנושא אחר בהלכה:

והועד בבִּעְלֵיו – תניא, נָנְחָ וּאח"כ הקדיש נָנְחָ ואח"כ הפקיר^(ט) [ת"ת הערה רט] קודם גמר דין, דלאחר גמ'ד אינו ברשותו להקדישו ולהפקירו: [פטר, שנאמר והועד בבִּעְלֵיו וגו' והמית איש וגו' השור' יִסְקָל וְנָם-בִּעְלָיו יוֹמָת, עד שתהא מיתה והעמדה בדין וגמר דין שוין כאחד^(ט) [ב"ק י"ג ב'] : [ת"ת הערה רי] ר"ל בבעלים אחד, כך פירש"י, וברמב"ם פ"ח ה"ד מנז"מ כתב עד שיהיו לו בעלים בשעת הזיקין ובשעת העמדה בדין, (טט: ואחרי שו"ט מסיק שגם לרמב"ם בעלים אחד החל מזמן העמדה בדין וגמר דין ומיתת השור. למעט מצב שהשור הפקיר או נמכר או הקדש לפני גמר דין שאז צריך למנות שלוש נגיחות מחדש. אחרי גמר דין לא יועילו מעשי הבעלים)]

והועד בבִּעְלֵיו – א"ר יוחנן, אין מקבלין עדים שלא בפני בעל דין, מאי טעמא? דאמר קרא **והועד בבִּעְלֵיו**, אמרה תורה יבא בעל השור ויעמוד על שורו^(ט) [שם ק"ב ב'] : [ת"ת הערה ריא] ובספרי פ' שופטים ילפו ענין זה מפסוק ועמדו שני האנשים אשר להם הריב יבא בעל הריב ויעמוד על ריבו, ואמנם מדאורייתא אין זה אלא בדיני נפשות אבל בדיני ממונות אין זה אלא מדרבנן, וע' בשט"מ כאן ובחור"ם סי' ק"י ט"ו:]

משנה ב"ק פ"א, מ"ד

[*] **חמשה תמין** (בנזקי קרן כאב וארבע תולדות) ו**חמשה מועדין** (בנזקי קרן כאב וארבע תולדות) הבהמה אינה מועדת (טט: א) לא ליגח (טט: ב) ולא ללגוף (טט: ג) ולא לשוך (טט: ד) ולא לרבוץ (טט: ה) ולא לבעוט. (טט: שני אבות הנזיקין הבאים תמיד מועדים) השן מועדת לאכול את הראוי לה הרגל מועדת לשבור בדרך הלוכה (טט: וכאן נלמדת הרחבה לאבות נזיקין שמשלמים נזק שלם) ושור המועד ושור המזיק ברשות הזיק והאדם הואב והארי והדוב והנמר והברדלס והנחש הרי אלו מועדין רבי אלי(עזר ואמר בזמן שהן בני תרבות אינן מועדין והנחש מועד לעולם. מה בין תם למועד אלא שהתם משלם חצי נזק מגופו ומועד משלם נזק שלם מן העלייה:

פירוש המשנה לרמב"ם בבא קמא פ"א, מ"ד

בקרן, ונגיפה באיזה אבר מאברי הגוף, ושור המועד הוא שבו נאמר והועד בבעליו וכו' שכבר נעשו נגיחותיו על הרוב. ואמרו ושור המזיק ברשות הנזיק, הוא דעת מי שסובר שאפילו התם ברשות הנזיק משלם נזק שלם ויהיה דינו אצלו כמועד, ויתבאר שאין זה נכון. וענין משנה זו כן וכאלו אמר **חמשה תמין מתחלתן** (בנזקי קרן) ואם הועדו חמשתן מועדין, ושן ורגל מועדין מתחלה, ויש מועדין אחרים כיוצא בזה והם הזאב והארי והדוב והנמר והברדלס והנחש. והטעם שלא מנאם כולם ואמר אחד עשר מועדין הן, לפי שהם מעטי המציאות בישוב כל שכן שיזיקו בערים וברדלס הוא "אלצ'בע" וענין מן העליה, ממיטב נכסיו והמובחר שבהם כמו שאמרו הנזיקין שמין להם בעידיה. ואין הלכה כר' אליעזר.

כלל **נָנְחָ הוּא** – קדמא ואזולא, בתפקיד של דרישה בסדר מסוים, והיא כעין פרט כלל ופרט. ואפשר כי מרומז לדרשו כענין פרט וכלל ופרט, או כלל ופרט וכלל. מתחיל בנזקי קרן של שור תם כאב מזיק וארבע תולדותיו ומשלם חצי נזק, ואחרי שהתחזק לשלש פעמים של אב אב או תולדה נעשה מועד, ומורחב מן השור לבעלי חיים שונים שתמיד מועדים ומשלמים נזק מלא.

פרט (א) בתבנית הטעמים של מִתְקַמֵּל שְׁלֹשָׁם – מונח רביעי.

מִתְקַמֵּל שְׁלֹשָׁם – מונח רביעי, ע"פ [משנה ב"ק פ"א, מ"ד] רמז לחמישה נזקי קרן כאב (וארבע תולדות) בשור התם שאחרי שלוש פעמים של אחת מן הפעולות שבהן השור נעשה מועד.

רמז על ששה חילוקים בין שור מועד ושור תם

ללמד על לפחות ארבעה דברים, **תורה תמימה (שמ' מש' כא, כט) וְאִם שׁוֹר נָנְחָ** - בא הכתוב לחלק בין תם למועד **בחמשה דברים**, (טט – א) מועד צריך עדים^(ט) (**הערה רה**: ר"ל העדאה והתראה כמש"כ **והועד בבִּעְלֵיו**): ותם אין צריך. (טט – ב) מועד משלם את הכופר ותם אינו משלם. (טט – ג) מועד נותן שלשים של עבד ותם אינו נותן. (טט – ד) מועד משלם נזק שלם ותם חצי נזק. (טט – ה) מועד משלם מן העליה ותם מגופו^(ט) [מכילתא]:

תורה תמימה הערה רו שלשת החלוקים הראשונים קאי על שור שהמית אדם שמבואר בהמשך פסוקים אלו, ובשנים האחרונים על שור שהמית שור, ופרטיהם מבוארים בפסוקים ל"ה ול"ו, ומה שלא חשיב כאן (טט – ו) החילוק שתם אינו משלם על פי עצמו ומועד משלם על פי עצמו כמבואר בב"ק ט"ו א', י"ל משום דחילוק זה נובע ממקור אחר שאינו שייך לפרטי החדושים שבפרשה כאן, והוא מה דקיי"ל פלגא נזקא קנסא ומכלל דקיי"ל מודה בקנס פטור, וגו'

בסיכום מִתְקַמֵּל שְׁלֹשָׁם – מונח רביעי, (א) ע"פ [משנה ב"ק פ"א, מ"ד] רמז לחמישה נזקי קרן כאב (וארבע תולדות) בשור התם.

(ב) עשוי ללמד על ששה חילוקים בין שור מועד ושור תם, חמישה מ-**(שמ' מש' כא, כט)**, ועוד אחד ממקור אחר.

(ג) מדיוני הגמרא מתברר (א) שחזקת שלוש נגיחות אינה דווקא בשלושה ימים רצופים, (ב) עשויות להיות נגיחות שלא הועדו ולכן אינן נחשבות (ג) נגיחות בזמנים לסירוגין (כגון יום כן, יום לא) – הנגיחה הראשונה מצטרפת לספירה, לעומת נגיחות בהפלגת ימים קבועים – הנגיחה הראשונה אינה מצטרפת לספירה. לכן אפשר כי **מִתְקַמֵּל שְׁלֹשָׁם** – מונח רביעי, מלמד על יותר משלושה ימים שבהן ארעו נגיחות.

ב"ה טוב טעם ודעת למדני (ט"ו) כי במצוותך האמתית – תהלים ק"ט, שם: טעמי המקרא והתורה שבעל-פה, התשע"ט; **הצגת ההשערות: אנתה, סלוק = סוף-פסוק** (נקראים קיסרים ופסוקים) – להגביל: מונח – רבי; **מהפך פשטא** – מוציא מפשט; **מרכא = מאריך**, רבי; **דרגא** – מצרף; **תביר** – מחלק, ממעט, לא ממש; **טפחא = טרשא** – שנוי משמעות, רבוי מתפשט; **מרכא טפחא** – קב' שעשויה לגדול, יתור לרבות, מכל מקום; **דרגא תביר טפחא** – קבוצה עם הלכה שוה לפרטיה; **מרכא תביר טפחא** – קבוצה עם הלכה לא שוה לפרטיה; **תביר מרכא טפחא** – קבוצה שההלכה חלה רק על חלק מפרטיה; **מקא** – בד"ב בורר לימוד אחד מרב אפשרויות; **פסקו** – סדור שנחלק, השלם והחלק נדרשים; **זרקא סגול** – מוסיף מהענין על הענין או גורע ממנו; **פשטא** – פשוט, 1; **זקא-קטן** – 2; **זקא-גדול** – 3; **רביע** – 4; **מונת רביע** – לפחות 4; ... **זקא-קטן** ... **זקא-קטן** בחצי פסוק – הקיש: השלישיה; **קדמא** – סדר קדימות; **אזלא = גרש = גרשיים** – יוצא מהענין; **קדמא ואזלא** – מלמד, רמז לכלל ופרט, רבוי מיניעל) דרוש בפסוק בכנין חלק מ"ג מידות דר' ישמעאל; **תלישא-קטנה** = **תרסא** – דרוש בפסוק ששור, מחיצה, עקירה, שגגה = שכחה; **תלישא-גדולה** = **תלשא** – דרוש בפסוק ולפניו ששור מחיצה עקירה שגגה = שכחה; **פזר** – דרוש מהפסוק רעיו לנרשא אחר בהלכה:

1.7 שמות משפטים כא,א (התשע"ז)

שמות משפטים כא,א: ואם שור נגח הוא מתקל שלשם והועד בקעליו ולא ישמרנו והמית איש או אשה השור יפקל ונמ בקעליו וימת:

תבנית הטעמים הבאה בפסוק היא בכתוב **והועד בקעליו ולא ישמרנו** - מהפך פשטא מונח זקא-קטן,

העידו **בבעליו בבית הדין** (בעלות רציפה בין העדות ובין ההוצאה למיתה של השור) ומה היה עליו לעשות בעקבות העדות:

[בבלי בבא קמא מה,ב] מתני'. קשרו בעליו במוסרה ונעל בפניו כראוי (רש"י: שמירה פחותה דלת שיכולה לעמוד ברוח מצויה) ויצא והזיק, אחד תם ואחד מועד - חייב, דברי ר"מ; רבי יהודה אומר: תם - חייב, ומועד - פטור, שנאמר: **(שם' מש' כא,כז)** ולא ישמרנו בעליו (ט: בשנוי סדר המלים), ושומר הוא זה **[בבלי בבא קמא מ,א]** לר"י - דעבד ליה שמירה פחותה ולא עבד ליה שמירה מעולה; ו"א אומר: אין לו שמירה אלא סכין (רש"י: אפילו שמרו שמירה מעולה והפיל הכותל ויצא, חייב).

ושלש מחלוקות בדבר לר"מ בשמירה פחותה חייב ובמעולה פטור ולר"י בפחותה נמי פטור ולר"א במעולה נמי חייב.

[בבלי בבא קמא מ,א] לר"א בן יעקב - דלא עביד ליה שמירה כלל! דתניא, ר"א בן יעקב אומר: אחד תם ואחד מועד ששמרן שמירה פחותה - פטורין, **[בבלי בבא קמא מה,ב] גמרא:** ... תניא, ר"א בן יעקב אומר: אחד תם ואחד מועד ששמרו שמירה פחותה - פטור. מאי טעמא? סבר לה כר"י, דאמר: מועד בשמירה פחותה סגי ליה,

(א) ר' מאיר שמירה פחותה לתם ולמועד. נגח והזיק או הרג, בעליו חייב ובמעולה פטור.

(ב) ר' יהודה ע"פ רש"י בגמרא שמירה מעולה לתם, שמירה פחותה למועד ופטור.

(ג) ר' אלעזר שמירה מעולה לתם וחייב, למועד תועיל רק סכין, היינו להרגו, כגון בשחיטה, אבל זה כבר ענין אחר.

(ד) ר' אליעזר בן יעקב שמירה פחותה לתם ולמועד. נגח והזיק או הרג, בעליו פטור

והועד בקעליו ולא ישמרנו - מהפך פשטא מונח זקא-קטן, זקא-קטן מלמד על שתי דרשות, מהפך פשטא מלמד שלפחות דרשה אחת יוצאת מפשט הכתוב.

מוצע לומר כי הפשט מלמד על (א) בעלות אחת משעת העמדה לדין, גמר דין, מיתת השור. (ב) חיוב הבעלים רק בהתראה בפניו בבית דין **[בבלי ב"ק כג,ב,כד,א]**. ללא התראת הבעלים בבית דין שלש פעמים פטור כציטט **[תורה תמימה** להלן **ת"ת] והועד בקעליו** - מגיד שאינו חייב עד שיתרו בו⁽²⁾ **[מכילתא]**: (ג) חיוב הבעלים אם לא שמרו.

ולא ישמרנו - הפשט אומר שלא שמר, אבל הדרשה **[בבלי בבא קמא מה,ב] מתני'** מלמדת שביצע שמירה פחותה כנדרש (קשר, נעל) ולכן לא שמר באמצעים אחרים.

היוצא מן הפשט (בדרך א) ע"פ **[אור החיים] והועד בקעליו** אם היו לו ב' בעלים חייבים שניהם מיתה, ולא יהיו פטורין כב' שהרגו אדם למ"ד (סנה' עח,א) כי התם (שנים שהרגו ביחד אדם) פטורין ממיתה בידי אדם, וחייבים מיתה בידי שמים, (וכאן אמור היה להיות כנ"ל) אלא שכאן חייבים גם בכופר להיתו ממון (היינו) חייבין אפילו בידי אדם (וחיוב הכופר בבית דין גורם לחיוב בידי שמים).

היוצא מן הפשט (בדרך ב) ע"פ **[ת"ת] ולא ישמרנו** - קשרו בעליו במוסרה ונעל בפניו כראוי ויצא (השור) והזיק, ר' יהודה אומר, תם חייב ומועד פטור, שנאמר **ולא ישמרנו** ושומר הוא זה⁽³⁾ **[ב"ק מ"ה ב']**: [ט: פסוק **(כא,כז)** עוסק בשור מועד, והשמירה המינימלית האמורה להועיל, שעל בעליו של השור לעשות (מכונה שמירה פחותה) הוא לקשר השור במוסרה ולנעול בפניו. לכן אם הבעלים עשו הנדרש הם פטורים מנזק השור המועד לרכוש. ואילו על הריגת אדם עליהם לשלם כופר.

[ת"ת] הערה (יג) ר"ל פטור הוא מצד העדאה שבו אבל צד תמות במקומו עומד ומשלם חצי נזק, משום דקרא ד-**ולא ישמרנו** שדי

בשמירה פחותה גלי קרא גבי מועד כדמפרש. והנה אף כי במשנה ובגמרא נ"ה ב' הביאו בענין זה הפסוק **(כא,כז)** **ולא ישמרנו בקעליו**,

בכ"ז קבענו הדרשה בכאן משום דכאן נתבאר כל דיני מועד, וקרוב לודאי דכונת הגמרא לפסוק זה המוקדם, ומה שנקטו **(כא,כז)** **ולא**

ישמרנו בקעליו אשיגרא דלשון הפסוק הבא הוא.

ואמנם זה פשוט דמ"ש כאן **ולא ישמרנו** אינו לפטור ממיתה בשמרו שמירה פחותה, יען כי לענין מיתה לאו בשמירה תליא, שהרי גם שור ההפקר חייב מיתה אלא נ"מ לענין שיפטור מכופר:

והועד בקעליו ולא ישמרנו - מהפך פשטא מונח זקא-קטן, היש תועלת לעדות בהתחלפות בעלים?

ועוד אם התחלפה בעלות על השור בין הזמן שנגח והרג ובין העמדה לדין, הנגיחות וההתראה שהיו בשעת בעלות ראשונה אינן נחשבות לגבי הבעלים החדשים, וצריך שתקרה נגיחה הורגת חדשה והתראה חדשה כדי לחייב את הבעלים החדשים. טעם מונח של מלת **ולא**

שלפני זקא-קטן מרמז על מצב ביניים כזה.

רש"י **והמית איש וגו'** - לפי שנאמר **(שם' מש' כא,כז) כ"י ינח**, אין לי אלא שהמיתו בנגיחה, המיתו בנשיכה, דחיפה, בעיטה, מניין?

תלמוד לומר: **והמית. ונמ בקעליו וימת** - בידי שמים (ט: **ונמ בקעליו וימת** - ס"ת מו"ת, היינו מיתה בידי שמים, כי למיתה בבי"ד בד"כ נאמר מות יומת כהמשך פ'רש"י); יכול בידי אדם? תלמוד לומר: "מות יומת המכה ורצח הוא" (במ' לה,טז) - על רציחתו אתה הורגו, ואי אתה הורגו על רציחת שורו (ראה כתובות לז,ב).

[בבלי בבא קמא כד,ב] מתני'. שור המזיק ברשות הניזק כיצד? נגח, נגף, נשך, רבץ, בעט, ברשות הרבים - משלם חצי נזק, ברשות הניזק - רבי טרפון אומר: נזק שלם, וחכמים אומרים: חצי נזק.

והמית איש - מרכא טפחא, כיתור לרבות על נגיחה שממיתה אופנים אחרים של התנהגות שור הממיתים: נשיכה, דחיפה, בעיטה, (נגף, רבץ)

[משנה סנהדרין פ"ט,מ"א] ... (המזיק) דחפו (לנזיק) לתוך המים או לתוך האור ויכול לעלות משם ומת פטור שיסה בו את הכלב שיסה בו את הנחש פטור השיך בו את הנחש רבי יהודה מחייב וחכמים פוטרין

[רבי יוסף בכור שור] (ריב"ש) (כט) **ונמ בקעליו וימת** - לפי הפשט, פעמים שהוא חייב מיתה, כגון: הניח אותו לילך, לדעת, כדי שיהרוג אדם שהוא שונא, והורגו, אז חייב מיתה; דהוה ליה כמי שהרגו בידיים, כמאן דאשקיל עליה בידקא דמיא (ראה סנה' עז,ב). ולפי הפשט נראה, שאם ירצו היורשים, ימות, ואם ירצו, יקחו דמים.

ונמ בקעליו - מקף כרב-מצב של דעת בעל השור (א) השור הרג שלא בדעת בעליו (ב) ע"פ ריב"ש הניח לשור לילך בדעת בעל השור שיהרוג אדם שבעל השור שונא (ראה סנה' עז,ב)

בעזרת רב אברהם וייס ה"ו כולל אור משה: במצב (ב) ריב"ש מפרש כי בעל שור המניח לשור להרוג אדם זה כמו כוח ראשון

בפתיחת סכר מים ומכוח זה המים הורגים אדם (בבלי סנה' עז,ב). זה כמי שהרגו בידיו ואז חייב מיתה בידי ב"ד (ראה סנה' עז,ב)

ב"ה טוב טעם ודעת למדני (ל) כי במצוותך האמנותי – תהלים קי"ט, שם: טעמי המקרא והתורה שבעל-פה, התשע"ט; **תמצית ההשערות: אתנה, סלוק = סוף-פסוק** (נקראים קיסרים ותפקידם) – להגביל; מונח – רבוי; **מהפך פשטא** – מוציא מפשט; **מרכא = מאריך**, רבוי; **דקא** – מצרף; **תביר** – מחלק, ממעט, לא ממש; **טפחא = טרשא** – שני משמעות, רבוי מתפשט; **מרכא טפחא** – קב ששועיה לגדול, יתור לרבות, מכל מקום; **דקא תביר טפחא** – קבוצה עם הלכה שוה לפרטיה; **מרכא תביר טפחא** – קבוצה עם הלכה לא שוה לפרטיה; **תביר מרכא טפחא** – קבוצה שההלכה חלה רק על חלק מפרטיה; **מקף** – בד"כ בורר לימוד אחד מרב אפשרויות; **פסק ו** – סדור שנחלק, השלם והחלק נדרשים; **זקא סגול** – מוסיף מהענין על הענין או גורע ממנו; **פשטא** – פשוט, 1; **זקא-קטן** – 2; **זקא-גדול** – 3; **רביע** – 4; **מנת רביע** – לפחות 4; ... **זקא-קטן** ... **זקא-קטן** בחצי פסוק – ה'קיש' השלישית; **קדלא** – סדר קדימות; **זולא = גריש = גרשיים** – יוצא מהענין; **קדלא ואולא** – מלמד, רמז לכלל ופרט, רבוי מיעוט) דרוש בפסוק בכעין חלק מ"ג מידות דר' ישמעאל; **תלישא-קטנה** = **תרשא** – דרוש בפסוק ששור, מחיצה, עקירה, שגגה = שכחה; **תלישא-גדולה** = **תלשא** – דרוש בפסוק ולפניו ששור מחיצה עקירה שגגה = שכחה; **פא** – דרוש מהפסוק רעיון לנשוא אחר בהלכה:

ויש לומר שהמקף עשוי ללמד להוציא מדעת ריב"ש, כי אין הלוך השור וההריגה של אדם כוח ראשון כמו פתיחת סכר בידי אדם. ונשאר שגם אם השור הרג בדעת בעל השור, בעל השור פטור **יומת** – סלוק, מגביל, שאין כאן מיתה בבית דין. פי' ספורנו בדניני שמים חייב אם אין שם עדים שיחייבוהו בכופר (טט: כאומדן בית דין המרומו בטעם תרסא במלת "שור" בתחילת הפסוק). רמב"ן: קבלת רבותינו ז"ל (מכילתא כאן, סנה"ט, טו, ב) שהיא מיתה בידי שמים. וראיתי שלא בא בתורה בחייבי מיתות ב"ד "יומת" בלבד, אבל "מות יומת" נאמר בכלן. (טט: כאן מביא שלושה ענינים שבהן "יומת" הוא מיתה בב"ד אלא שיש להן הסבר במקומם).

שמות משפטים כא, כט: ואם שור ננח הוא מתמל שלשם והועד בפעליו ולא ישמרנו והמית איש או אשה השור יסקל ונמ-פעליו יומת:

או אשה – מונח אתנה **השור יסקל** – פשטא זקא-קטן **ונמ-פעליו יומת** – טפחא סלוק
[בבא קמא כד, ב] ואמר רבא שור טריפה שהרג חייב ושור של אדם טריפה שהרג פטור. מאי טעמא? אמר קרא **השור יסקל** – פשטא זקא-קטן **ונמ-פעליו יומת** – טפחא סלוק
[בבא קמא כד, ב] כל היכא דקרינא ביה **ונמ-פעליו יומת** – טפחא סלוק, הסלוק מגביל את מלת **יומת** למצב שבעל השור אינו טריפה שימות מכך (הוא בר קיום) וטפחא פותחת טפח להתאפיין ממלת הסלוק ואז יש אפשרות להמיתו בידי בית דין **ונמ-פעליו** – טפחא בתפקיד אפיון מתפשט לוקחת את האפיון המשותף מטפחא סלוק ומאפינת עמו את שלפניה. היות בעל השור בר קיום שבי"ד יכול להמיתו אז קרינן ביה **השור יסקל** – פשטא זקא-קטן. פשוט שהיות והבעלים בר קיום להיות נידון במיתה בבי"ד אז גם שורו יכול להיות נידון למיתה בבי"ד
[בבא קמא כד, ב] וכל היכא דלא קרינן ביה **ונמ-פעליו יומת** – טפחא סלוק, אבל אם בעל השור אינו בר קיום כי הוא טריפה שימות מכך אז אין אפשרות להמיתם בידי בית דין ולכן **[בבא קמא כד, ב]** לא קרינן ביה **השור יסקל** – פשטא זקא-קטן, פשוט שהיות והבעלים לא בר קיום ולכן אינו נידון במיתה בבי"ד אז גם שורו לא יכול להיות נידון למיתה בבי"ד.

רב אשי אמר אפילו שור טריפה נמי שהרג פטור. מאי טעמא? כיון דאילו בעלים הוו פטירי שור נמי פטירי.

רב אשי לומד השור יסקל – פשטא זקא-קטן, שני מצבים שוים
 (א) בעלים בר קיום ובר עונשין בידי בית דין שור בר קיום ובר עונשין ולהפך בעלים לא בר קיום אז אין עונשין בידי בית דין וגם השור לא בר עונשין
 (ב) שור בר קיום ובר עונשין בידי בית דין בעלים בר קיום ובר עונשין ולהפך שור לא בר קיום אז אין עונשין בידי בית דין וגם בעלים לא בר עונשין
השור יסקל – (אתנה) פשטא זקא-קטן, ואחריה **ונמ-פעליו יומת** – טפחא סלוק, תבנית טעמים (אתנה) פשטא זקא-קטן ובה ואחריה שתי הלכות מאפשר דרשה אלפניו ולאחריו. כאן לומד מעצמו (השור) ומאחריו (בעליו) שאם השור או בעליו טרפה אזי שניהם פטורים, ומעביר דרשת טרפה אפילו באחד משניהם אלפניו ל-**איש או אשה** שאם ההרג טרפה אז שור שהרג את הטרפה פטור כמ"ש בסנהדרין (דף עח),

שמות משפטים כא, לא: אם-כפך יושת עליו ונתן פדונו נפשו ככל אשר יושת עליו:

[בבלי בבא קמא כו, א, כז] מאן תנא כופרא כפרה?
 (א) אמר רב חסדא ר' ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקה היא דתניא **ונתן פדונו נפשו** דמי ניזק
 (ב) רבי ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקה אומר דמי מזיק מאי לאו בהא קא מיפלגי דמר סבר כופרא ממונא ומר סבר כופרא כפרה אמר רב פפא לא דכולי עלמא כופרא כפרה והכא בהא קא מיפלגי מר סבר בדניזק שיימינן ומר סבר בדמזיק שיימינן מאי טעמייהו דרבנן נאמר השתה למטה ונאמר השתה למעלה מה להלן בדניזק אף כאן בדניזק ורבי ישמעאל **ונתן פדונו נפשו** כתיב ורבנן אין פדיון נפשו כתיב מיהו כי שיימינן בדניזק שיימינן **[רש"י ונתן פדונו נפשו, דמי ניזק דברי רבי ישמעאל, ר"ע אומר דמי מזיק (ב"ק כו):**
[בעל הטורים] פדונו, ב' במסורה, הכא, ואידך **(תה' מט, ט) ונתן פדונו נפשו**, רמז למ"ד (בבא קמא מ; א) כופרא כפרה, בשביל שיקרה נפשם בעיני הקב"ה נתן להם כופר לכפרה, **פדונו נפשו**, בגימטריא הדמים של מזיק ובגימטריא הדמים של נזק:
(תה' מט) (ח) אה לא-פדה יפדה איש לא-יתן לאלקים פקרו: (ט) **ונתן פדונו נפשו ונתן לעולם:**
[אור החיים] פדונו נפשו, נחלקו בפרק ארבעה וחמשה (ב"ק מ.) בשל מי שמין, אם בשל מזיק, אם בשל נזק, והיה נראה כי להאומר בשל מזיק אם המית שור של ב' בני אדם, חייבין לשלם דמי כל אחד מהם, כי כולן נתחייבו לשמים, ולהאומר של ניזק אינם חייבין אלא דמי הניזק, וקשה אם כן מאי בעי שם רב נחמן לרב אחא בר יעקב אם חייבין לתת כופר כל אחד שלם, הלא דבר זה מחלוקת התנאים, אלא ודאי דהן אמת להאומר בשל מזיק, ודאי שצריך לשלם ב' כופרים, מידי דהוה שהמית שור אדם גדול ששורה מאתמים, לאדם ששורה חמשים, שחייב לשלם, ולא יגרע אם יחלקו לב' גופים, וחייבים לתת דמי כופר שנים, ובעיא דרב נחמן היא אליבא דחכמים, שסוברין שמין בשל ניזק, וכן משמע מדברי רמב"ם שפסק פרק יא מהלכות נזקי ממון (הלכה א) בדין דמי כופר ששמין דמי הנהרג, ובשור של שני שותפין פסק (שם פרק י הלכה ה) שחייבין ליתן כופר שלם כל אחד, והבן, וטעם שפסק רמב"ם לחומרא משום דהויא ספק כופר נפש:

אפשר כי התוכן מתיחס לכופר נפשו של בעל השור בדמי נהרג כפסק רמב"ם הל' נזקי ממון פי"א, ה"א. תבנית הטעמים של **(שמי' מט' כא, ל) ונתן פדונו נפשו** מתיחסת לכופר נפשתייהם של שני שותפין בעלי השור כפסק רמב"ם הל' נזקי ממון פי"ה, ה"ה. **נפשו** – זקא-קטן בתפקיד שניים, כאן נפשות של שני השותפים.

ב"ה טוב טעם ודעת למדני (כ"ו במצוותך האמתי - תהלים ק"ט, ט; שם; טעמי המקרא (התורה) שבעל-פה, התשע"ט; מצבת ההשערות: אתנה, סלוק - סוף-פסוק (נקראים קיסרים ותפקידים) - להגביל; מונה - רבוי; מחפץ - מוציא מפשט; מרכא = מאריך, רבוי; דרגא - מצרף; תביר - מחלק, ממעט, לא ממש; טפחא = טרחא - שני משמעות, רבוי מתפשט; מרכא - טפחא - קב' שעשויה לגדול, יתור לרבות, מכל מקום; דרגא תביר טפחא - קבוצה עם הלכה שוה לפרטיה; מרכא תביר טפחא - קבוצה עם הלכה לא שוה לפרטיה; תביר מרכא טפחא - קבוצה שההלכה חלה רק על חלק מפרטיה; מקף - בד"כ בורר לימוד אחד מרב אפשרויות; פסקו - סדור שנחלק, השלם והחלק נדרשים; זרקא סגול - מוסיף מהענין על הענין או גורע ממנו; פשטא - פשוט, 1; זקף-קטן - 2; זקף-גדול - 3; רביע - 4; מונת רביע - לפחות 4; ... זקף-קטן ... זקף-קטן בחצי פסוק - הקיש; השלישי: קדמא - סדר קדימות; אולא = גירש = גרשיים - יוצא מהענין; קדמא ואולא - מלמד, רמז לכלול ופרט, רבוי מיעוט) דרוש בפסוק בכנין חלק מ"ג מידות דר' ישמעאל: תלישא-קטנה = תרסא - דרוש בפסוק שעור, מחיצה, עקירה, שגגה = שכחה; תלישא-גדולה = תלשא - דרוש בפסוק ולפניו שעור מחיצה עקירה שגגה = שכחה; פז - דרוש מהפסוק רעיון לנושא אחר בהלכה:

1.8 שמות משפטים כא,א (התשע"ח)(בהשתתפות נחלת יעקב)

[בבלי בבא קמא סג - טד] עיון בפסוק

שמות משפטים כב,ו: כִּי־יִתֵּן אִישׁ אֶל־רֵעֵהוּ כֶּסֶף אֲזֻכָּרִים לְשִׁמְרָה וְנָגַב מִבֵּית הָאִישׁ אֶם־יִמְצָא הַנָּגַב יִשְׁלַם שְׁנָיִם:

העוסק בנושאים (א) הגדרת שומר חנם והיוביו, (ב) על מה אין חיוב שבועה (בלמד בכלל ופרט וכלל) אם הוא גנב, אם מישאו אחר גנב. **הקדמה:**

[טור אורח חיים הלכות תחומין סימן שצז] המפקיד פירות אצל חבירו אם קיבל עליו שמירתם הם כרגלי הנפקד (זה כעין בעלות קלושה ולכן אם עירב תחום שבת לכיוון מסוים הם כנפקד) ואם ייחד להם קרן זוית (משמע כאילו משכיר המקום למפקיד ולא קיבל על עצמו שמירה ואין לו אפילו בעלות קלושה) לכן הם כרגלי המפקיד (אם עירב תחום שבת לכיוון מסוים או טלטולם כמפקיד):

[מחנה אפרים הלכות שכירות סימן א] איברא דיש להבין בדבריהם כמה שאמרו דכל נפקד סתמא משאיל רשותו למפקיד, דבפ' משילין אמתי' דמי שהיו פירותיו בעיר אחרת ועירבו בני אותה העיר לא יביאו לו מפירותיו אתמ' עלה המפקיד פירותיו אצל חברו רב אמר כרגלי מי שהפקידו אצלו ואותביה ליה ממתני' דתנן ואם עירב הוא פירותיו כמהו, ומשני אמר רב הונא מתני' כגון שיחד לו קרן זוית ופירש רש"י שיחד לו קרן זוית דאושלי ביתא (משאיל הבית למפקיד) הלכך ברשות המפקיד הן יע"ש, אלמא מוכח דכל נפקד סתמא לא משאיל מקום למפקיד עד שמייחד ליה מקום, אבל כי לא ייחד לו מקום ואין צריך לומר היכא דקביל שמירה לא השאיל ליה מקום. וכי תימא מי הכריחו לרש"י ז"ל לפרש דביחד קרן זוית דאושלי ביתא הוא ואמאי לא פירש דה"ט (דהיינו טעמא) דייחד קרן זוית משום דחשיב כאלו פירש ואמר דאינו מקבל עליה שמירה ותו אינם ברשותיה דנפקד אלא ברשותיה דמפקיד.

משאיל בית למפקיד ויש מקרה שלא משאיל בית

איכא למימר דהוצרך לפרש הכי משום דרב ס"ל דאפילו בסתמא (שלא דיברו על קבלת שמירה) קביל עליה נטירותא ואם כן בייחד ליה קרן זוית אמאי לא קיבל עליה שמירה, ולזה פירש דהיינו טעמא דכל שמייחד לו קרן זוית אושלי ליה ביתא. וכן משמע מאותה שאמרו בפ' קמא דפסחים ייחד לו בית זקוק לבער דקרינן ביה ביתך (היינו המפקיד). ועיין בספר מלחמות להרמב"ן ז"ל בסוף ב"ק גבי גונב מן העדר למקום שנטל יחזיר שכת' דמתני' דהמפקיד חבית אצל חברו וייחדו הבעלי' מקום וכו' דכיון דיחדו הבעלים מקום נעשה רשותו של מפקיד יע"ש:

אם לא אמר הנפקד שהוא מקבל עליו חיובי שומר חנינם,

אם משאיל מקום הרי כלא קיבל אחריות

אם לא משאיל מקום הרי כקיבל אחריות

לאחר עיון ב-**[טור]** וב-**[מחנה אפרים]** מובאת כאן המסקנה הבאה ובעזרת ההסבר של הרב גירש חיים נטע הי"ו.

(שמ' מש' כב,ו) כִּי־יִתֵּן - מקף מתאר התחייבות לשמירה או אי התחייבות,

תרסא כהגדרת מחיצה, מתאר קביעת מקום או אי קביעת מקום.

(שמ' מש' כב,ו) כִּי־יִתֵּן - מקף (א) קבלת הפקדה ללא התחייבות שמירה (ב) קבלת הפקדה עם חיובי שמירה

במצב (א) (הנפקד אומר למפקיד) הנח (סתמא) - ואמר מקום - משמעותו אינו מקבל עליו להיות שומר מכל סוג שהוא

הנח לפניך - זה כמו שמור בעצמך, אינו מקבל עליו להיות שומר מכל סוג שהוא

במצב (ב) (הנפקד אומר למפקיד) הנח לפני - משמעותו מקבל עליו להיות שומר חנינם

הנח (סתמא) - ולא אמר מקום - משמעותו מקבל עליו להיות שומר חנינם

(שמ' מש' כב,ו) כִּי־יִתֵּן - לא קבל עליו להיות שומר מכל סוג שהוא - פטור מפשיעה, פטור משבועה שאינה ברשותו

לא שלא יד - לא שייך לפסוק (כב,ו) אלא ל-(כב,ז)

כלומר פתיחת הפסוק מלמדת שהדיון בפסוק הוא אחרי שמיעטנו ממנו את המצב, שהנפקד לא קיבל עליו חיובי שמירה (אינו אפילו שומר חנינם). והפסוק עוסק בשומר חנינם.

(שמ' מש' כב,ו) כִּי־יִתֵּן אִישׁ אֶל־רֵעֵהוּ כֶּסֶף אֲזֻכָּרִים לְשִׁמְרָה - **[בבא קמא סג,א] [בבלי שבועות מג,א]** מקרא זה נדרש בכלל

ופרט וכלל לשבועת השומרים (כי מי שלא התחייב בשמירה התמעט מהכתוב וטעמיו **כִּי־יִתֵּן**) יצאו קרקעות, עבדים ושטרות שלא נשבעים עליהם, שהם מתמעטים מהפרטים **כֶּסֶף אֲזֻכָּרִים**.

ההמשך עוסק בשליחות יד באופן של השתמשות או גנבה **(שמ' מש' כב,ו) ... וְנָגַב מִבֵּית הָאִישׁ אֶם־יִמְצָא הַנָּגַב יִשְׁלַם שְׁנָיִם:**

(שמ' מש' כב,ז) אֶם־לֹא יִמְצָא הַנָּגַב וְנִקְרַב בְּעַל־הַבַּיִת אֶל־הָאֱלֹהִים אֶם־לֹא שִׁלַּח יָדוֹ בְּמִלְאֲכַת רֵעֵהוּ:

אחרי שהתברר בהקדמה מי אינו שומר חנינם, נעניין במי שקבל על עצמו חיובי שומר חנינם.

עיון בחיובי השומר חנינם נמצא גם ב-**[בבלי בבא קמא קו,ב]**

הלימוד בכלל ופרט וכלל ב-**(שמ' מש' כב,ו)** נמצא גם ב-**[בבלי בבא מציעא נז,ב]**

[בבלי בבא קמא סב,ב פרק המרובה][משנה בבא קמא פ"ז,מ"א] מתני'. מרובה מדת תשלומי כפל ממדת תשלומי ארבעה וחמשה,

שמדת תשלומי כפל נוהגת בין בדבר שיש בו רוח חיים ובין בדבר שאין בו רוח חיים (יש מספר מצבים **(שמ' מש' כב,ג)** **(שמ' מש' כב,ג)** **(שמ' מש' כב,ג)**)

(שמ' מש' כב,ה), ומדת תשלומי ארבעה וחמשה אינה נוהגת אלא בשור ושה בלבד **(שמ' מש' כא,ז)**, שנאמר: **כִּי יִנְגַב־אִישׁ שׂוֹר אוֹ־שֶׁה**

וְטָבְחוֹ אוֹ מְכָרוֹ חֲמִשָּׁה בְּקָר יִשְׁלַם תַּחַת הַשּׁוֹר וְאֶךְ־בַּעַזָּאן תַּחַת הַשֶּׁה: אין הגונב אחר הגנב משלם תשלומי כפל, ולא

הטובח ולא המוכר אחר הגנב משלם תשלומי ארבעה וחמשה.

גמ'. (מטרת הגמרא לברר האם טוען טענת גנב משלם ד' וה' כאשר המשנה עוסקת רק בגנב)(הגמרא פותחת בדיון על מפקיד ונפקד וגניבה מהנפקד) ואילו מדת תשלומי כפל נוהגת בין בגנב בין בטוען טענת גנב, ומדת תשלומי ארבעה וחמשה אינה נוהגת אלא בגנב בלבד לא קתני (לא כתבה). (זה שהחילוק הזה לא מופיע במשנה) מסייע ליה לרבי חייא בר אבא, דא"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן: (הנפקד) הטוען טענת גנב בפקדון - משלם תשלומי כפל, (ואם הנפקד) טבח ומכר - משלם תשלומי ארבעה וחמשה (מזה שהמשנה לא כתבה הבדל לגבי טבח ומכר בשומר פיקדון משמע שזה שווה בין לגנב ובין לטוען טענת גנב לגבי טביחה ומכירה). (הגמרא פותחת במהלך המנסה לשלול את הראיה לרבי חייא בר אבא בשם ר' יוחנן)

איכא דאמרי: לימא מסייע ליה (יש אומרים אולי יש סיוע) לרבי חייא בר אבא, דא"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן: הטוען טענת גנב בפקדון - משלם תשלומי כפל, טבח ומכר - משלם תשלומי ארבעה וחמשה! מי קתני (האם כתוב במשנה) אין בין? (כאשר כתוב "אין בין" או כל הנתונים נמצאים לפנינו), (אבל) מרובה קתני (כתוב במשנה), תנא ושייר. (משמעותו שיש עוד חילוקי הלכות ומה יש אפשרות לומר שלא מנה הכל ולכן יתכן שטוען טענת גנב לא ישלם ד' וה')

ב"ה טוב טוען ודעת למדני (ט"ו) כי במצוותך האמנית – תהלים ק"ט, שם: טעמי המקרא והתורה שבעל-פה, התשע"ט; **הפצת התשע"ט**, **אתנה**, **סלוק** – סוף-פסוק (נקראים קיסרים ופקדים) – להגביל; **מונה** – רבוי; **מחך פשטא** – מוציא פשט; **מרכא** = מאריך; **רבוי**; **דרגא** – מצרף; **תביר** – מחלק, ממעט, לא ממש; **טפחא** = טרחא – שני משמעות, רבוי מתפשט; **מרכא טפחא** – קב ששויה לגדול, יתור לרבות, מכל מקום; **דרגא תביר טפחא** – קבוצה עם הלכה שוה לפרטיה; **מרכא תביר טפחא** – קבוצה עם הלכה לא שוה לפרטיה; **תביר מרכא טפחא** – קבוצה שההלכה חלה רק על חלק מפרטיה; **מקח** – בד"ב בורר לימוד אחד מרב אפשרויות; **פסקו** – סדור שנבחר, השלם והחלק נדרשים; **זרקא סגול** – מוסיף מהענין על הענין או גורע ממנו; **פשטא** – פשוט, 1; **זרקא קטן** – 2; **זרקא גדול** – 3; **רביע** – 4; **מנת רביע** – לפחות 4; ... **זרקא קטן בחצי פסוק** – היקף השלישיה; **קדמא** – סדר קדימות; **זולא** = גריש = גרישים – יוצא מהענין; **קדמא וזולא** – מלמד, רמז לכלל הפרט, רבוי מיעוט) דרוש בפסוק בכנין חלק מ"ג מידות דר' ישמעאל; **תלישא קטנה** = תרסא – דרוש בפסוק ששור, מחיצה, עקירה, שגגה = שכחה; **תלישא גדולה** = תלשא – דרוש בפסוק ולפניו ששור מחיצה עקירה שגגה = שכחה; **פזר** – דרוש מהפסוק רעיון לנושא אחר בהלכה:

(נשאר ללא הכרעה האם זה מסייע או לא ועתה הגמרא עוברת לדון במקור שיטת רבי חייא בר אבא שאם יתברר שהטוען טענת גנג טבח ומכר ישלם תשלומי ד' וה')

(המשך המשנה) שדמת תשלומי כפל נוהגת כו'. מנה"מ (מנה הני מילי = מניין לומדים זאת) ? דת"ר (שתנו רבנן): (שמ' מש' כב,ח) **על-כך-דבר-פשע** - כלל, (שמ' מש' כב,ח) **על-שור-על-חמור-על-שה-על-שלמה** - פרט, (שמ' מש' כב,ח) **על-כך-אבדה** - חזר וכלל, כלל ופרט וכלל אי אתה דן אלא כעין הפרט, מה הפרט מפורש דבר המטלטל וגופו ממון, אף כל דבר המטלטל וגופו ממון, יצאו עבדים שהוקשו לקרקעות, יצאו שטרות - שאף על פי שמטלטלין אין גופן ממון (במצב טוען טענת גנג לא יהיה על אלה תשלום של כפל), יצא הקדש – (שמ' מש' כב,ח) **לרעהו** כתיב (הנפקד טוען טענת גנג על משהו של הקדש שהפקד אצלו, אינו משלם כפל). אי מה הפרט מפורש דבר שנבלתו מטמא במגע ובמשא, אף כל דבר שנבלתו מטמא במגע ובמשא, אבל עופות לא! (תגובה) ומי מצית אמרת הכי (שעופות לא)? והא (שמ' מש' כב,ח) **שלמה** כתיב (ולכן אין בכלל נושא של נבלה המטמא במגע ובמשא)! (תגובה) אמרי: אנן בבעלי חיים קאמרין, (ולכן לא עושים מכנה משותף לבעלי חיים ולדוממים ומסביר) אימא (תאמר): בבעלי חיים דבר שנבלתו מטמא במגע ובמשא אין (כן יכלול בתשלומי כפל), (עוף שהוא) דבר שאין נבלתו מטמא במגע ובמשא לא (יכלול בתשלומי כפל). (שמ' מש' כב,ג) **פיריתן איש אל-רעהו כסף או-כלים לשמור ונגב מבית האיש אם-ימצא הנגב ישלם שנים**: (שמ' מש' כב,ח) **על-כך-דבר-פשע על-שור-על-חמור-על-שה-על-שלמה על-כך-אבדה אשר יאמר פיריתו זה עד האלהים יבא דבר-שניהם אשר ירשיען אלהים ישלם שנים לרעהו**:

(הגמרא ממשיכה בע' הבא) [בבלי בבא קמא סג,א] דהא כל חד וחד כולל ופרט באפי נפשיה דרשינן ליה, אבל עופות לא! [רש"י] דהא כל חד וחד כולל ופרט באנפיה נפשיה דרשינן ליה - כלומר היכא דאיכא פרטי יתירי כל חד וחד מרבי כעין דידיה ולא דרשינן כולהו בהדי הדדי (ולא עושים מכנה משותף לכולם, שאם היינו עושים מכנה משותף אזי) דליהוי(היה צריך להוסיף) כעין הפרט דשלמה לרבות בעלי חיים שאין נבילתן מטמאה. כדאמר לקמן [בבלי ב"ק סד,ב] כדתני דבי חזקיה שדי (הטל הפרט) שור בין (שמ' מש' כב,ג) **המצא ל-תמצא** כו' שדי (הטל הפרט) חמור בין **המצא ל-תמצא** אלמא כל חד וחד באפי נפשיה מדריש.

(הגמרא ממשיכה) א"כ, [רש"י] א"כ (אם כן, הצעת דרך לכלול כל בעלי חיים) - דכעין הפרט בכל צדין הוא דמייתי לא נכתוב אלא חד מהני פרטי דבעלי חיים ומתרבי כעין הפרט כל שנבלתו מטמאה ומדכתב פרטי יתירי תנם ענין לרבות שאר בעלי חיים. (היה מספיק לכתוב כפרט בעל חיים אחד שנבלתו מטמאה ובכלל בתראה היינו מרבים שכמותו, אבל היות ורביה בשמות בעלי חיים מלמד לכלול גם בעל חיים שנבלתם לא מטמאה) (הגמרא מבררת על כל פרט שנכתב האם היה מספיק לכתוב רק אותו, ומוצאת מיוחדות בכל אחד, כך שאי אפשר היה לכתוב רק אותו) נכתוב רחמנא חד פרטא. (איזה פרט שיכתוב?) הי נכתוב רחמנא? אי כתב רחמנא שור, הוה אמינא: קרב לגבי מזבח אין, שאין קרב לגבי מזבח לא! ואי כתב רחמנא חמור, הוה אמינא: קדוש בכורה אין, שאין קדוש בכורה לא!

[רש"י] קדוש בכורה - כעין שור ושה הוא דמתרבי מכעין הפרט דחמור דמי ליה בתלת צדין בעלי חיים ובכורה ונבלתו מטמאה אבל צבי ואיל דלא דמי ליה אלא בתרתי לא להכי כתב שור דאם אינו ענין לו תנהו ענין לשאינו קדוש בכורה דמי מיהת בתרתי לפרטא ב"ח ונבלתו מטמא (בדרך ההסבר עד כאן יוצא) **ולעולם עופות לא**. (אבל הגמרא מחפשת דרך לכלול עופות בהלכות שמירה, ולכן המשכה כך)

אמרי: א"כ, נכתוב רחמנא (ב-שמ' מש' כב,ח) שור וחמור (ויסתפק בכך), שה למה לי? ש"מ (שמע מינה – למד מכך): לאתויי (להביא – לכלול) עופות (ולא לרבותם משלמה שהיא דומם). ואימא (ועוד הסבר): לאתויי עופות טהורים, דומיא דשה (שכאשר הוא נבלה וגם בהמות אחרות כך) דמטמא בגדים (כאשר נכנס) אבית הבליעה, אבל עופות טמאים דלית בהו טומאה, דלא מטמאי בגדים אבית הבליעה - לא! (שמ' מש' כב,ח) **כל** (גם הראשון וגם האחרון) ריבויא הוא (לכן הגמרא מציעה לעבור מדרישה במדת כלל ופרט וכלל לדרישה במדת רבוי מיעוט רבוי). וכל היכא דכתב כל ריבויא הוא? והא גבי מעשר דכתיב כל, וקא דרשינן ליה בכלל ופרט! דתני: (דב' וראה יז,כ) **נתתה ה' כסף ככלי אשר-תראה נפשך** - כלל, **בפקר ובצאן ובילין ובשקר** - פרט, **ובכל אשר תשאלך נפשך** - חזר וכלל, כלל ופרט וכלל אי אתה דן אלא כעין הפרט, מה הפרט מפורש פרי מפרי וגידולי קרקע, אף כל פרי מפרי וגידולי קרקע! (הגמרא מסבירה) אמרי: כלא, (אבל) כל - ריבויא הוא. (הסבר הקודם לא מספיק) ואיבעית אימא (הגמרא מסבירה הסבר אחר, בדרך כלל מלת): כל - כלל הוא, **מכלו לא תהא** (אבל כאן מלת "כל" נדרשת במדת) ריבויא הוא, (הגמרא מסבירה את שנוי מדת הדרישה) מכדי כתיב מעיקרא (בעיקרון הפסוק (כב,ו) הוא) כלל ופרט וכלל, דכתיב: (שמ' מש' כב,ו) **פיריתן איש אל-רעהו** - כלל, **כסף או-כלים** - פרט, **לשמור** - הדר וכלל, ואי סלקא דעתך (אם יעלה על דעתך לומר שגם) האי (שמ' מש' כב,ח) **על-כך-דבר-פשע** נמי (למד במדת) כלל ופרט הוא דאתא (שבא, אז הוא יתר על פסוק (כב,ו) והיה מספיק ש), נכתוב רחמנא להני פרטי (שבפסוק (כב,ח) גבי האיך (בתוך פסוק (כב,ו) שהוא) כלל ופרט, (שמ' מש' כב,ח) **על-כך-דבר-פשע** למה לי? ש"מ ריבויא הוא (נלמד במדת רבוי מיעוט רבוי ולא כלל ופרט וכלל, ולכן מרבים עופות לכל חיובי שמירה ופרטיהם ולעונש כפל). הערה: על מה שכתוב כגון ב-[בבלי בבא קמא סג,א] שבמקומות אלה הפסוק מובא כחלק מדיון אחר ולכן נוקט בדרשת שגורה של כפל. [תוספות יום טוב מסכת בבא קמא סג,א] שבמקומות אלה הפסוק מובא כחלק מדיון אחר ולכן נוקט בדרשת שגורה של כפל. ובין דבר שבין בו רוח חיים - כתב הר"ב (הרב עובדיה מברטנורה) כדכתיב (שמ' מש' כב,ח) **על-שה-על-שלמה על-כך-אבדה** וכו' מסקינן בגמרא דכל רבויא [הוא] ולא מדרש בכלל ובפרט שכ' הר"ב במשנה ט' פ"ד דב"מ. ובמשנה ה' פ"ג דשבועות פירש הר"ב נמי דהלכה כר"ע דלא דרש בכל התורה כולה בכלל ופרט וכלל אלא ברבוי ומיעוט. [ועיין פ"ו דסנהדרין משנה ד']. ואף על גב דהכי מתני בברייתא כתבו התוספות דדרשא השגורה בגמרא נקטה. **אבל ב-[בבלי בבא קמא סג,ב - סג,א]** הפסוק הוא במרכז העיון ומתברר שרק במדת רבוי מיעוט רבוי אפשר את העופות ומהם כל בעלי החיים בחיובי שמירה, וממעטים קרקעות, עבדים, שטרות והקדש מהמיעוטים (=הפרטים) שבפסוק.

השתא דאמרת **כל** (מהצירוף **על-כך**) ריבויא, כל הני פרטי למה לי? חד למעוטי קרקע, וחד למעוטי עבדים, וחד למעוטי שטרות, **שלמה** - למעוטי דבר שאינו מסוים, **על-כך-אבדה** – (בכלל ופרט וכלל זה משמש ככלל סוגר, וברבוי מיעוט רבוי זה משמש כרבוי סוגר לכן צריך לברר מה מקור או נימוק לדרישה הבאה) לכדר' חייא בר אבא, דאמר ר' חייא בר אבא אמר ר' יוחנן: הטוען טענת גנג [בבלי בבא קמא סג,ב] באבידה (הלכה מחודשת באבידה, שגם המוצא אבידה שטוען טענת גנג (נגנבה הימני) ונמצא שהוא גנג ישלם כפל) (רש"י): מוצא אבידה (טט: שכויון שמוצא מציאה נעשה בעל בעל כרחו שומר חנם) שטוען נגנבה הימני לאחר שמצאתיה) - משלם תשלומי כפל, שנאמר: (שמ' מש' כב,ח) **על-כך-אבדה אשר יאמר** (המוצא אבידה).

תנן התם: (הגמרא עוזבת את מוצא האבידה, שנינו במשנה אחרת שהמפקיד שואל) היכן פקדוני? אמר ליה (הנפקד): **אבד**, משיבעך אני, ואמר אמן, והעדים מעידים אותו שאכלו - משלם את הקרן, הודה על פי עצמו - משלם קרן וחומש ואשם; (מקרה אחר) היכן פקדוני? אמר לו: **נגנב**, משיבעך אני, ואמר אמן, והעדים מעידים אותו שגנבו - משלם תשלומי כפל, הודה מעצמו - משלם קרן וחומש ואשם.

ב"ה טוב טעם ודעת למדני (טווד"ל) כי במצוותך האמתי – תהלים ק"ט, שם; טעמי המקרא התורה שבעל-פה, התשע"ט; **תפצית ההשערות**, **אתנה**, **סלוק** = סוף-פסוק (נקראים קיסרים ותפקידם) – להגביל; מונח – רבוי; **מהפך פשט** – מוציא מפשט; **מרכא** = מאריך; **רבי**; **דגא** – מצרף; **תביר** – מחלק, ממעט, לא ממש; **טפא** = טרוא – שנוי משמעות, רבוי מתפשט; **מרכא טפא** – קב ששועיה לגדול, יתור לרבות, מכל מקום; **דגא תביר טפא** – קבוצה עם הלכה שוה לפרטיה; **מרכא תביר טפא** – קבוצה עם הלכה לא שוה לפרטיה; **תביר מרכא טפא** – קבוצה שההלכה חלה רק על חלק מפרטיה; **מקא** – בד"ב בורר לימוד אחד מרב אפשרויות; **פסק** – סדור שנחלק, השלם והחלק נדרשים; **זקא סגול** – מוסיף מהענין על הענין או גורע ממנו; **פשטא** – פשוט, 1; **זקא-קטן** – 2; **זקא-גדול** – 3; **רביע** – 4; **מתן רביע** – לפחות 4; ... **זקא-קטן** ... **זקא-קטן** בחצי פסוק – הקיש; השלישית: **קדמא** – סדר קדימות; **אזלא** = **גרש** = **גרשיים** – יוצא מהענין; **קדמא ואזלא** – מלמד, רמז לכלל ופרט, רבוי מיעוט) דרוש בפסוק בכעין חלק מ"ג מידות דר' ישמעאל; **תלישא-קטנה** = **תרסא** – דרוש בפסוק שעור, מחיצה, עקירה, שגגה = שכחה; **תלישא-גדולה** = **תלשא** – דרוש בפסוק ולפניו שעור מחיצה עקירה שגגה = שכחה; **פא** – דרוש מהפסוק רעיון לנושא אחר בהלכה:

1.9 שמות משפטים כא,א (התשע"ט המשך המתשע"ח) (בהשתתפות נחלת יעקב)

(שם' מש' כב,ח) על-פל-דבר-פשע על-שור על-חמור על-שה על-שלמה על-פל-אבדה אשר יאמר פי-הוא זה
עד האלהים זבא דבר-שניהם אשר ירשיען אלהים ישלם שנים לרעהו:

ע"פ הדיון ב-[**בבלי בבא קמא סג,א**]

(שם' מש' כב,ח) על-פל-דבר-פשע – מקף מקף מקף,

מקף (א) מסמן רב-מצב בבחירת מידת הדרישה (א) כלל ופרט וכלל (ב) רבוי מיעוט רבוי
מקף (ב) מסמן רב-מצב האם הפשע חל על (א) בעלי חיים שנבלותיהם מטמאים במגע ובמשא (ב) מצב (א) ועוד עופות
מקף (ג) מסמן רב-מצב האם הפשע חל על (א) מחשבה או (ב) חל על דיבור (לשליח) ושליחת יד בידי הנפקד או שלוחו
[בבלי בבא מציעא מד,א] גמרא. מנהני מילי? - דתנו רבנן: **(שם' מש' כב,ח) על-פל-דבר-פשע**, בית שמאי אומרים: מלמד שחייב על המחשבה כמעשה, ובית הלל אומרים: אינו חייב עד שישלח בו יד ... או יצוהו לשלוחו או עבדו **דבר-פשע**

הסבר למקף (א) במקומות אחרים בגמרא בפסוק זה מסתפקים במידת הלימוד כלל ופרט וכלל. ב-[**בבלי קמא סג,א**] מטרת הגמרא להוכיח כי הפשע חל על בעלי חיים שנבלותיהם מטמאים וגם על עופות. ורק לימוד במידת רבוי מיעוט רבוי מביאה למסקנה זאת לכן היא הנבחרת כאן, ונדחית מידת כפכ.

הסבר למקף (ב) מתוך לימוד ברבוי מיעוט רבוי מוכן שדרך הלימוד היא כמצב (ב) בעלי חיים שנבלותיהם מטמאים במגע ובמשא ועופות **הסבר למקף (ג)** נמצא לעיל

הסבר לטעם פזר (שם' מש' כב,ח) על-פל-דבר-פשע – מקף מקף מקף, שלושה המקפים מגלים שיש שלושה רבדים בפסוק.

רובד (א) פשט הפסוק עוסק (א) בחיובי שמירה ובמידת הלימוד כלל ופרט וכלל וגם במידת הלימוד רבוי מיעוט רבוי ממעטים קרקעות עבדים ושטרות מחיובי השמירה

רובד (ב) פשט הפסוק עוסק (ב) בשומר הטוען טענת מודה במקצת הנלמד מ-**(שם' מש' כב,ח) אשר יאמר פי-הוא זה** גם בו נתמעטו באותן מידות לימוד של רובד (א) קרקעות עבדים ושטרות

רובד (ג) טעם פזר מעביר הלכות דין מודה במקצת לכלל הלכות ממונות ללא קשר לשומרים וגם שם נתמעטו באותן באותן מידות לימוד של רובד (א) קרקעות עבדים ושטרות

רובד (ב) ו-1 (ג) מודה במקצת

ע"פ **[רמב"ם טוען ונטען פ"ד ה"א]** אין מודה במקצת חייב שבועה מן התורה עד שיטענו בדבר שבמדה או במשקל או במנין ויודה לו בדבר שבמדה או שבמשקל או שבמנין, כיצד עשרה דינרין יש לי בידך אין לך בידי אלא חמשה, כור חטים יש לי בידך אין לך בידי אלא התן, שתי ליטרין של משי יש לי בידך אין לך בידי אלא רוטל הרי זה חייב (על טענה מוגדרת במידה או משקל או מנין, מודה במקצת בהודאה מוגדרת במידה או משקל או מנין, חייב שבועה) וכן כל כיוצא בזה, אבל אמר לו כים מלא דינרין מסרתי לך (טענה לא מוגדרת) לא מסרת לי אלא חמשים (הודאה מוגדרת), מאה דינרין מסרתי לך (טענה מוגדרת) לא מסרת לי אלא צרור של דינרין (הודאה לא מוגדרת) ולא מנית אותן בני ואיני יודע מה היה בו ומה שהנחת אתה נוטל הרי זה פטור (משבועה) וכן כל כיוצא בזה.

[פי' מוסד הרב קוק ד] במשנה (שבועות מב,ב) כתוב "אין נשבעין אלא על דבר שבמידה שבמשקל ושבמנין", ואפשר לפרש שהכפירה בלבדה שעליה נשבעים צריכה להיות מסוימת ולא ההודאה. (טט: לכן אם אמר לו 100 דינרים מסרתי לך והנתבע אומר לא מסרת לי אלא צרור של דינרים היה צריך להישבע. שהרי הכפירה היא מסוימת כי כופר במאה אבל ההודאה אינה מסוימת כי אינה מוגדרת במדה משקל מנין)

אולם בכרייתא שם כתוב אלא עד שיטענו בדבר שבמידה ובמשקל ובמנין ויודה לו בדבר שבמידה ובמשקל ובמנין. (טט: לכן במקרה הנ"ל אינו נשבע)

(שם' מש' כב,ח) אשר יאמר פי-הוא זה

פי-הוא – מקף כרב-מצב על מה נשבעים במודה במקצת (א) פרוש למשנה שהכפירה בלבדה שעליה נשבעים צריכה להיות מסוימת ולא ההודאה. (ב) פרוש למשנה ע"פ הברייתא שנשבעים כאשר הטענה היא בדבר שבמידה או במשקל או במנין ויודה לו בדבר שבמידה או במשקל או במנין. ע"פ הרמב"ם התורה מלמדת על מצב (ב)

המשך [בבלי בבא קמא סג,א] (שם' מש' כב,ח) על-פל-אבדה – (בכלל ופרט וכלל זה משמש ככלל סוגר, וברבוי מיעוט רבוי זה משמש כרבוי סוגר לכן צריך לברר מה מקור או נימוק לדרשה הבאה) לכדר' חייא בר אבא, דאמר ר' חייא בר אבא אמר ר' יוחנן: **הטוען טענת גנב**

[בבלי בבא קמא סג,ב] באבידה (הלכה מחודשת באבידה, שגם המוצא אבידה שטוען טענת גנב (נגנבה הימני) ונמצא שהוא גנב ישלם כפל) (רש"י: מוצא אבידה (טט: שכיוון שמצא מציאה נעשה בעל בעל כרחו שומר חנם) שטוען נגנבה הימני לאחר שמצאתיה) - משלם תשלומי כפל, שנאמר:

(שם' מש' כב,ח) על-פל-אבדה אשר יאמר (המוצא אבידה).

תנן התם: **(ב-בבא קמא פרק הגוזל עצים פ"ט,מ"א גמ' צג,ב)** (הגמרא עוזבת את מוצא האבידה, שנינו במשנה אחרת שהמפקיד שואל) היכן פקדוני? אמר ליה (הנפקד): **אבד**, (אומר המפקיד) משביעך אני, ואמר אמן, והעדים מעידים אותו (הנפקד) אכלו - משלם את הקרן (ואין לנפקד כפרה), (ואילו כאשר אחרי השבועה) הודה על פי עצמו - משלם קרן וחומש ואשם (החומש למפקיד והאשם למזבח, ושניהם מהווים כפרה לנפקד) (הודה ראה **[רמב"ם שבועות פ"א,ח"ה"ט]**);

[רש"י בבלי בבא קמא סג,ב] הודה מעצמו משלם קרן וחומש ואשם - דכתיב **(וי' ה,כד) או מפל אשר-ישבע עליו לשקר** וגו' וזהו אשם גזילות ואינו בא אלא על הודאת פיו דאע"פ דלא כתב בההיא פרשה הודאה כתב רחמנא באשם גזל הגר בפרשת נשא **(במ' נשא ה,ז)** **והתנדו את-חטאתם** וגו' וחומש נמי אינו בלא אשם.

(וי' ה,כד) או מפל אשר-ישבע עליו לשקר

ושלם אתו פראשו וחמשתיו יסף עליו

(במ' נשא ה,ז) והתנדו את-חטאתם אשר עשו **והשיב את-אשמו פראשו וחמשתו יסף עליו** **ונתן לאשר אשם לו:**

ב"ה טוב טעם ודעת למדני (טטוד"ל) כי במצוותך האמנית – תהלים ק"ט, שם: טעמי המקרא והתורה שבעל-פה, התשע"ט; **תפצית ההשערות: אנתה, סלוק = סוף-פסוק** (נקראים קיסרים ותפקידם) – להגביל; מונח – רבוי; **מחקר פשטא** = מוציא מפשט; **מרכא** = מאריך, רבוי; **דרגא** – מצרף; **תביר** – מחלק, ממעט, לא ממש; **טפחא** = טרחא – שני משמעות, רבוי מתפשט; **מרכא טפחא** – קב' שעשויה לגדול, יתור לרבות, מכל מקום; **דרגא תביר טפחא** – קבוצה עם הלכה שוה לפרטיה; **מרכא תביר טפחא** – קבוצה עם הלכה לא שוה לפרטיה; **תביר מרכא טפחא** – קבוצה שההלכה חלה רק על חלק מפרטיה; **מקפ** – בד"ב בורר לימוד אחד מרב אפשרויות; **פסק** – סדור שנחלק, השלם והחלק נדרשים; **זרקא סגול** – מוסיף מהענין על הענין או גורע ממנו; **פשטא** – פשוט, 1; **זקף-קטן** – 2; **זקף-גדול** – 3; **רביע** – 4; **מונח רביעי** – לפחות 4; ... **זקף-קטן** ... **זקף-קטן** בחצי פסוק – הקיש; השלישית: **קדמא** – סדר קדימות; **אולא** = **גריש** = **גרשיים** – יוצא מהענין; **קדמא ואולא** – מלמד, רמז לכלל הפרט, רבוי מיעוט) דרוש בפסוק בכנין חלק מ"ג מידות דר' ישמעאל: **תלישא-קטנה** = **תראא** – דרוש בפסוק שעור, מחיצה, עקירה, שגגה = שכחה; **תלישא-גדולה** = **תלשא** – דרוש בפסוק ולפניו שעור מחיצה עקירה שגגה = שכחה; **פיר** – דרוש מהפסוק רעיון לנושא אחר בהלכה:

כנראה מקיש מ-(במ' נשא ה,ז), **והשיב את-אשמו בראשו ותמישתו יסף עליו** אל (וי' ה,כד) **ושלם אתו בראשו ותמישתו יסף עליו** וכך גם מעביר לטוען אבד את הוידוי – היינו ההודאה, (במ' נשא ה,ז), **והתגירו** – אל הטוען אבד

המשך **[בבלי בבא קמא סג,ב]** (מקרה אחר) היכן פקדוני? אמר לו: **נגנב**, משביעך אני, ואמר אמן, והעדים מעידים אותו שגנבו - משלם תשלומי כפל, הודה מעצמו - משלם קרן וחומש ואשם.

סיכום: נפקד הטוען שהפיקדון אבד ונשבע, ובאו עדים – משלם קרן וחומש נפקד הטוען שהפיקדון נגנב ונשבע, ובאו עדים – משלם כפל

[משנה שבועות פ"ה,מ"א] [*] **שבועת הפקדון נוהגת באנשים ובנשים ברחוקים ובקרובים בכשרים ובפסולים בפני בית דין ושלא בפני בית דין מפי עצמו ומפי אחרים אינו חייב עד שיכפור בו בבית דין דברי רבי מאיר ו**חכמים** אומרים בין מפי עצמו בין מפי אחרים כיון שכפר בו חייב (טט: חיוב א) וחייב על זדון השבועה (טט: חיוב ב) ועל שגגתה (של השבועה) עם זדון הפקדון (טט: מצב ג) ואינו חייב על שגגתה (של הפקדון פטור ראה רמב"ם) ומה חייב על זדונה אשם בכסף שקלים:**

[רמב"ם שבועות פ"ה,ה"א], **שבועת הפקדון כיצד, כל מי שיש ממון חבירו בידו כפי פקדון בין מלוה או שגולו או עשקו או מצא לו אבדה ולא החזירה וכיוצא בזה ותבע ממנו ממון שיש לו בידו וכפר בו הרי זה עובר בלא תעשה שנאמר לא תכחשו זו אזהרה לכפירת ממון, ואין לוקין על לאו זה, ואם נשבע לו על שקר על ממון שכפר בו הרי זה עובר בלאו אחר ועל זה נאמר לא תשקרו איש בעמיתו זו אזהרה לנשבע על כפירת ממון, ושבועה זו היא הנקראת שבועת הפקדון.**

[הלכה ט] ומה הוא חייב על שבועת הפקדון ששקר בה, משלם את הקרן שכפר בו עם תוספת חומש, ומקריב אשם ודאי בין שהיה מזיד בין שהיה שוגג שנאמר וכחש בעמיתו בפקדון או בתשומת יד או בגזל וגו' **(וי' ה,כג) וְהָיָה כִּי-יִחַטֵּא וְאָשָׁם** ולא נאמר בו ונעלם ממנו לחייב מזיד כשוגג.

(בתוכן הפסוק המלא לא מוזכר נעלם ממנו, וגם אין אין טעם תלישא שעשוי היה לרמז באחד מתפקידיו כעקירת ידיעה = העלם ידיעה

(וי' ה,כג) וְהָיָה כִּי-יִחַטֵּא וְאָשָׁם

והשיב את-הגזלה אשר גזל או את-העשק אשר עשק או את-הפקדון אשר הפקד אתו או את-האבדה אשר מצא:

(כנאמר ב-**[משנה שבועות פ"ה,מ"א]** (טט: חיוב א) וחייב על זדון השבועה (טט: חיוב ב) **[על שגגתה]** (של השבועה) עם זדון הפקדון)

[הלכה י] והוא שיזיד בפקדון או בממון שנתחייב בו וידע בו בשעת שבועה, (טט: מצב ג במשנה) אבל אם שגג ושכח שיש לו אצלו ממון וכפר ונשבע ואחר כך ידע הרי זה אנוס ופטור מכלום, (מצב ד שאינו במשנה) וכן אם לא ידע שאסור לישבע לשקר על כפירת ממון הרי זה אנוס ופטור.

[הלכה יא] אם כן היאך היא **[שגגת]** שבועת הפקדון, כגון שנעלם ממנו אם חייבין עליה קרבן אם לא וידע (טט: א) שהיא אסורה (טט: ב) ושיש לו אצלו ממון זו היא שגגתה, וזדונה שידע שחייבין עליה קרבן.

עיון ב- **(וי' ה,כד) או מפל אשר-ישבע עליו לשקר**

הכתוב מלמד על זדון שבועת הפקדון (חיוב זדון **[משנה שבועות פ"ה,מ"א]**), תבנית הטעמים מלמדת על השגגה.

ע"פ **[משנה שבועות פ"ה,מ"א]** (טט: חיוב א) וחייב על זדון השבועה (זה מהכתוב) (טט: חיוב ב) ועל שגגתה עם זדון הפקדון

[רמב"ם שבועות פ"ה,ה"א] **או** –תלשא בתפקיד לכתוב אחריו – עקירת הידיעה = שכחה = שגגה בדיעת החיוב כתוצאה משבועת שקר

(וי' ה,כד) או מפל אשר-ישבע עליו לשקר – זרקא סגול בתפקיד גריעה חלקית בידיעה כהסבר ה-**[רמב"ם שבועות פ"ה,ה"א]**

שגגת שבועת הפקדון (ידע שאסור לשקר, אבל חסר בידיעת החיוב כתוצאה משבועת שקר) ע"פ **[רמב"ם שבועות פ"ה,ה"א]** כגון שנעלם ממנו **אם חייבין עליה קרבן אם לאו** וידע (טט: א) שהיא אסורה (טט: ב) ושיש לו אצלו ממון זו היא שגגתה,

[רמב"ם שבועות פ"ה,ה"א] **או** – תלשא בתפקיד לכתוב לפניו ב-**(וי' ה,כג)** – עקירת הידיעה = שכח שיש אצלו גזלה, עושק, פקדון, אבדה

(וי' ה,כד) אשר-ישבע – מקף כרב-מצב ידיעת המציאות בשעת השבועה (א) הנלמד מהכתוב ידע ונשבע בזדון **עליו לשקר**

(ב) לא ידע = שכח שיש אצלו פקדון (המרומו מטעם תלשא כעקירת ידיעה) ונשבע בשגגה **עליו לשקר**

(ג) **(וי' ה,כד) אשר-ישבע** – מונח מרבה דרשה **עליו לשקר** – זרקא סגול גורע מידיעת ההלכה **[רמב"ם שבועות פ"ה,ה"א]** לא ידע שאסור לישבע לשקר על כפירת ממון

התוצאה מ-(ב) ו-(ג) שאנוס ופטור מכל המשך הפסוק היינו פטור מתשלום חומש והבאת קרבן אשם. וזה כנאמר במשנה וברמב"ם כדלהלן:

[משנה שבועות פ"ה,מ"א] (שגגת שבועת הפקדון פטור ראה רמב"ם) ואינו חייב על שגגתה

[רמב"ם שבועות פ"ה,ה"א] אבל אם שגג ושכח שיש לו אצלו ממון וכפר ונשבע ואחר כך ידע הרי זה אנוס ופטור מכלום, וכן אם לא ידע שאסור לישבע לשקר על כפירת ממון הרי זה אנוס ופטור

מפל – גרשיים, כעין יצא מענינו, יצא מהכלל, **עליו לשקר** – זרקא סגול בתפקיד מוסיף או גורע, תבנית טעמים גרשיים ... תביר זה כעין יצא להקל ולהחמיר, אפשר כי גם גרשיים ... זרקא סגול כעין יצא להקל ולהחמיר.

מצבים להחמיר זה בזדון השבועה או שגגת השבועה מה חיובי השבועה, וזדון הפקדון

מצבים להקל **[רמב"ם שבועות פ"ה,ה"א]** אבל אם שגג ושכח שיש לו אצלו ממון וכפר ונשבע ואחר כך ידע הרי זה אנוס ופטור מכלום, וכן אם לא ידע שאסור לישבע לשקר על כפירת ממון הרי זה אנוס ופטור